

Luceafărul

Săptăminal editat de Uniunea Scriitorilor din Republica Socialistă România

CONDIȚIA VALORII

În sula de modali-
tăți ale culturii, ce-
naclurile prezintă
una din formele de
cea mai largă audiență, ele
confirmă și dezvoltă o tradi-
ție pe filiera cărora întâlnim
nume și opere de o deosebită
rezonanță în gândirea și
creația artistică românească.
Ele sînt o școală, instruesc și
educă asupra actului creator
în aceeași măsură în care fac
și o continuă operă de pionierat,
descoperind și cultivând
talente autentice și făcînd cit mai
larg, cit mai accesibil drumul
cître împlinire. Ceea ce intere-
sează nu o dată și uneori
trece pe primul plan în activi-
tatea acestor cenacluri este
spiritul de emulație pe care îl
consecră. Profilul și personali-
tatea lor se realizează în
strînsă relație cu criteriile și
nivelul dezbaterilor și nu
numai cu ceea ce produc. Con-
diția valorii și raportarea în
permanență la această asu-
marea unor cerințe și exigențe
estetice ca și moral-politi-
ce de cel mai înalt nivel,
sînt elemente definitorii prin
care cenaclurile se integrează
fenomenului artistic și pot fi
asemănate unui adevărat laborator
de cultură și creație, cu
specificul talentului, al dă-
ruirii și pasiunii celor ce le
compun. Și realitatea aceasta
e că, în anii din urmă, numărul
și calitatea acestor modali-
tăți ale culturii care sînt
cenaclurile au crescut într-o
separabilă legătură cu întreaga
mișcare de spirit caracteris-
tică acestei perioade. Ele
se confundă aproape cu in-
săși vocația de a crea: alcă-
tuiesc o prezență distinctă în
festivalul național „Cintorea
României” și sînt, nu în ulti-
mă instanță, un reper cit se
poate de suportiv al interesu-
lui față de literatură, o ex-
presie a accesului însuși că-
tre cultură, către formele ei
de manifestare și, de bună
seamă, pe planul experienței,
sînt o condiție sau una din
condițiile prin care o perso-
nalitate în formare își găsește
de la început timpul și locul
de a se exprima.

Cele mai multe dintre
cenaclurile existente sînt legate
de numele și opera unor im-
portanți creatori, virfuri ale
spiritualității noastre româ-
nești. Cel mai adesea, ele
circumscriu unor valori mo-
ștenite și personalități lor se
reclamă în raza și sub in-
fluența acestora. Altele în-
ființează pe lângă instituții, ziere

Luceafărul

Sentimentul patriei

Că marea poezie
românească, indif-
ferent de „virste-
le” și (la exproprie-
și la figurat) nu a eludat
niciodată tematica numită
doar în sens restrictiv pa-
triotică ci, dimpotrivă, a
extras din aceasta sevele
marilor performanțe, o de-
monstrează și noua Cule-
gere de poezii patriotice și
revoluționare intitulată **Tineri**
ca patria. Venită la
scurt timp după recenta
antologie a lui George Al-
boiu, culegerea evidențiază
și mai pregnant dominantă
perenă a poeziei românești
conform căreia, manifest sau
implicit, sentimentul poeziei
s-a identificat întotdeauna
cu sentimentul național, re-
velându-și echivalența sub
raportul productivității la
nivel de text poetic. O echi-
valență care, să nu uităm, a
devenit structurală spiritului
poeziei românești în diacronie,
datorită unor condiții
obiective ce au determinat
fundamental ambivalența a
creației: act de mare res-
ponsabilitate în limitele că-
reia drept individ delimitat
de comunitate ca perso-
nalitate distinctă și, simu-
lтан, exponent al colectivității,
participă cu toate re-
sursele sale la viața Marelui
Tot — Patria. Decurge de
aici o altă consecință impor-

Cristian Moraru

Continuare în pag. a 2-a

Alte rînduri despre rîuri

Începeam rîndurile trecute des-
pre rîuri printr-un reproș fă-
cut Argeșului și le isprăveam
zorit, ciuit și speriat de di-
mensiunile „albiei” tipografice prin
descrierea amară și sumară a ceea ce
a mai rămas din gloria și vigoarea de
odinioară a Topologului. Făgăduim că
voi reveni „altă dată, mai îndată”, în-
folosind susele adesea fermecătoare „in-

In acest număr desene de Mihai Vălculescu

EMINESCIANA

LIMPEZIREA ÎNTRU EMINESCU

Un studiu exhaustiv privind modul de
receptare al editărilor opereii lui E-
minescu, de la ediția Măiorescu și pînă
la monumentalele volume, în continua-
rea cătoriei peressiculiene, scoase de Muzeul
Literaturii Române — nu avem încă. Dar
un asemenea studiu ar prezenta un interes
deosebit și el ar putea fi obiectul unei teze de licență
sau chiar al unei lucrări de doctorat. Astăzi, cînd
eminescologia cunoaște o efervescență de netă-
găduit, opera celui dintîi poet și gânditor român
fiind investigată după cele mai moderne metode
și tehnici (unele, la tehnici mă refer, dubioase...)
merită să vedem cum a fost privită, în
timp, truda celor care au obsesat pentru a-l avea
deplin pe „omul deplin al culturii românești”.

Studiul acestui proces — al negării sau ade-
ziunii — grăiește de la sine, altfel spus, este alt
de complicat și ne explică, în bună măsură,
realitatea că nici pînă astăzi nu avem într-un
total editat pe Eminescu.

Nu mai că întru-Eminescu s-au jertfit, de că-
tre mulți, la propriu, multe lumini ale ochilor
(as zice, ai ochilor din pictura lui Tuculescu
pe care, mare pictor, tot în această paranteză,
se pare a-l fi, cumva, uitat...).

Rînduri de traductori, editori și exegeți, de de-
mult și de astăzi, au lucrat și lucrează pentru a
da chipul etern al poetului.

- IN ACEST NUMĂR : ● Cronica literară de
● M. Ungheanu ● Artur Silvestri și ● Valen-
tin F. Mihăescu ● Viața cărților ● Proză de
● Iosif Lupulescu ● Poeme de ● Gheorghe
Anca ● Iordan Grecu ● Constantin Atomil
Gabriel Ghenoiu ● Nicolae Boghianu ● Con-
fabule de Iulian Neacșu ● „A doua lingură a
lui Maciste” de Gh. Pituț ● „Faust”-ul lui Ste-
fan Aug. Doinaș de Marin Mineu ● „Ion Agă-
biceanu” de Nicolae Ciobanu ● Pseudocultura
pe unde scurte” ● Repere de Aurel Dragoș
Munteanu ● Revista străină ● Sport de Fănuș
Neagu.

Gheorghe Suciu

Continuare în pag. a 7-a

IN TREACĂ

bobote” ale „dudulei”, tanti Lucretia
care, iată, alături de nea Gelu Stoicescu
au rămas credincioși ca niște bolovani

Nicolae Vela

Continuare în pag. a 5-a

50 DE ANI DE LA CREAREA COMITETULUI NAȚIONAL ANTIFASCIST

Glorioasă tradiție revoluționară

aniversăm luna aceasta împlinirea unei
jumătăți de veac de la crearea Comi-
tetului național antifascist, organiza-
ție antifascistă și de apărare a liber-
tăților democratice legale, creată, condusă și în-
drumată de Partidul Comunist Român. Aiături
de alte organizații de masă legale constituite de
P.C.R. în acești ani, Comitetul național antifas-
cist a avut un rol important în lupta antifascistă
din țara noastră, demonstrînd cu putere holo-
narea maselor populare de a bara calea fascis-
mului și a politicii de război.

După cum se știe, instaurarea la putere a
hitlerismului în Germania a determinat intensifi-
carea activității organizațiilor fasciste din
România, în special a Gărzii de fier, puternic
spontaneitate de cel de-al III-lea Reich ale cărui
agenți erau încercările fasciștilor de a de-
clanșa o ofensivă care să-i ducă la conducerea
țării au fost respinse cu hotărîre de masele
populare, care s-au ridicat la luptă pentru a
bara drumul spre putere al Gărzii de fier, pen-
tru apărarea democrației, împotriva expansiunii
Germaniei naziste, care amenința grav independen-
ța și suveranitatea națională a României, în-
tegritatea sa teritorială.

Pentru unirea tuturor forțelor interesate în
apărarea și dezvoltarea drepturilor și libertăților
democratice și înfrîngerea forțelor fasciste pro-
hitleriste, Partidul Comunist Român a hotărît,
în primăvara anului 1933, înființarea unei orga-
nizații de masă legale, care să antreneze mase
cit mai importante de cetățeni la acțiunile anti-
războinice și antifasciste. Astfel, în aprilie 1933,
a fost format un comitet antifascist de inițiativă
sub a cărui îndrumare a început acțiunea de or-
ganizare a primelor comitete antifasciste locale.
În făurirea noului organizații, partidul folosea ex-
periența dobîndită în activitatea Comitetului național
antirăzboinic, înființat în anul 1932, care
și constituise în numeroase județe și orașe ale
țării organe locale, prin intermediul cărora largi
și variate categorii sociale au fost atrase în
luptă. În iunie 1933 a fost creat Comitetul național
antifascist, care cuprindea reprezentanți
al celor mai diverse clase și părturi sociale, mun-
citori, profesori, avocați, scriitori, ziaristi, artiști,
studenți etc.

În scopul întăririi Comitetului național antifas-
cist cu elemente din rîndul tineretului muncitor,
la propunerea conducerii Partidului Comunist
Român, în conducerea Comitetului național anti-
fascist, a fost ales ca reprezentant al tineretului
democrat din București tînăr militant comunist
Nicolae Ceaușescu, care, înzestrat cu un înnăscut
simț organizatoric și un rar dinamism, se va
afirma strălucit în mișcarea antifascistă, deven-
înd cunoscut în întreaga țară. Amintindu-și
prima întâlnire cu tovarășul Nicolae Ceaușescu
în cadrul Comitetului național antifascist, pro-
fesorul universitar Petre Constantinescu-Iași re-
lata : „Un tînăr cu părul negru, fără să se plo-
conesească în fața nimănui dintre noi, dităz „bîr-
bat în toată firea, bătrîn pentru el, profesor
universitar — ni s-a prezentat în calitatea în
care a fost trimis. I s-a dat cuvîntul și a vorbit
cu o hotărîre care provenea din sinceritatea sa,
din convingerea justetel pe care o susținea,
din însuși crezul său, căruia, se vedea lesne,
i se dăruise”.

La scurtă vreme după aceea, în prima jumă-
tate a lunii iulie 1933, Comitetul național anti-
fascist a dat publicității un apel, care a apărut
în cotidienele burghezo-democratice de mare tiraj
„Adevărul” și „Dimineața”. Apelu! făcea
cunoscut opiniei publice românești scopul orga-
nizației noi înființată și chema masele să se
constituie în comitete antifasciste locale. În fa-
bri și instituții, pe cartiere, la sate. Ecoul a-
cestui apel s-a reflectat în numărul mare de
adeziuni, individuale și colective, sosite pe adre-
sa comitetului în perioada imediat următoare —
expresie a dezvoltării unei largi opinii antifas-
ciste în rîndurile tuturor locuitorilor țării. Ca
urmare s-au constituit comitete antifasciste re-
gionale la Iași, Cluj și Galați, precum și comi-
tete antifasciste locale în orașele : București,
Galați, Pitești, Craiova, Botoșani, Brăila, Rim-

CARAGIALIANA

PERECHEA

Împisit de accent narativ, schița car-
agialiană Lache și Mache (apărută ini-
țial în Claponul sub titlu Smotoc-
rea și Cotocea) reprezintă o filozofie
a cuplului, fixînd cele dintîi jalocane ale unei
teme ce va reveni în bucăți ca O lacună, La
Paști și altele. Ne amintim că eroii schiței se
născuseră în aceeași zi, unul la Severin, celălalt
la Drobeta (puncte simetrice pe harta țării),
și alcătuiseră, prin îmbrățișarea în București a
aceleiași cariere, o unitate inseparabilă. Cel doi
sînt copiii în aceeași canclerie, mîncîncă la
aceiași birt și sînt trecuți de chelner pe o sin-
gură foină a catastofului. „Dacă, la vreo răspî-
nție, vezi arătîndu-se mura unuia, așteaptă puțin
și vei vedea și pe celălalt, care întîrziînd pentru
cine știe ce, își grăbește pasul ca să-și ajungă
jumătatea; în adevăr, jumătatea, căci Lache și
Mache nu sînt decît unul și același în două
fețe, doime de o flintă și nedespărțită”.

Spunem că tema cuplului îl va preocupa pe
Caragiale și în unele scrieri ulterioare, expresii
la fel de limpede ale comitului de Ametrie. Dar
această temă îl va preocupa și pe alții, unorii
în forme de o frapantă similitudine, demnă de
a face obiectul atenției noastre. Iată, bunăoară,
schița Perechea, publicată în 1911 de un scriitor
a cărui notorietate se va afirma puternic abia
în anii interbelici. Este vorba, ca și la Caragiale,
de doi inși „întrași împreună, prin concurs, la
Ministerul Lucrărilor Publice ca vicesecretari,
promovați apoi în același timp ca secretari clasa
a treia, apoi clasa a doua și apoi clasa întâi”,
ajunși „după aștia ani de viață comună, prieteni
nedespărțiți”. Locuind în același imobil, în
două camere unite printr-un salon comun
bunul prietenii joacă „table, șah sau dame, in-
tercaldînd, între partidele înțelepte și liniștite,
conversații despre superiorii sau despre colegele
de serviciu, despre chestiunile politice ale zilei
sau chiar despre artele frumoase, în care se
considerau, cu oarecare satisfacție, deosebit de
cunoscători”. Eroii lui Caragiale erau și ei, după
cum știm, mindri de zestre lor intelectuale și

nicu Sărut, Ploiești, Bacău, Timișoara, Brașov,
Tirgu Mureș, Oradea, Caracal, Huși, Constanța,
Tirgoviște, Buzău, Piatra Neamț, Deva, Pașcani
etc., care cuprindeau pînă la 1 ianuarie 1934
peste 100 000 de membri.

La indicațiile P.C.R., Comitetul național anti-
fascist s-a preocupat de atragerea tineretului
generației în mișcarea antifascistă. Tineretul le-au
fost adresate repetate apeluri prin care erau
avertizați asupra pericolului fascist și mobilizați
să adere la comitetele antifasciste. „Comitetul
național antifascist din România — se arată în-
tr-un apel publicat la 23 octombrie 1933 — se in-
dreaptă către tineretul muncitoresc de la orașe
și sate, atrăgîndu-i atenția asupra pericolului
fascist, care înseamnă pentru muncitorime și
pentru intelectuali creșterea mizeriei și a somă-
nului, teroare organizată și legalizată, sute de
lagăre de internare și închisori, pedepsă cu
moartea pentru cea mai mică nemulțumire și
primejdia unui nou război mondial”. În scopul
mobilizării tineretului la lupta antifascistă, Co-
mitetul național antifascist a înființat comitete
antifasciste de tineret locale, iar în iulie 1934 a
fost creat Comitetul național antifascist al tineretului,
din a cărui conducere a făcut parte și
tovarășul Nicolae Ceaușescu. Printre sarcinile
care stăteau în fața noului organism se aflau :
organizarea tineretului muncitoresc din fabrici
în comitete antifasciste pe sectoare și cartiere,
în marile întreprinderi, în facultăți, și chiar în
rîndurile tineretului sătesc.

Tot în cursul anului 1934 a fost organizat și
Comitetul antifascist al femeilor. Pentru cons-
tituirea acestuia, la începutul lunii iulie 1934, a
fost înființat un comitet de inițiativă, care a pu-
blicat în ziarul „Cuvîntul liber” din 7 iulie 1934
o chemare adresată tuturor femeilor, prin care
acestea erau îndemnate să alcătuiască comitete

Ioan Don

Continuare în pag. a 7-a

Sub cupola țării

Roțește viu sub soare pămîntul țării mele
Cu sesurile blonde fosnind către Carpați,
Mînunea de la Grece ănteră sub stele
Sînd dintr-o baladă cu patini fulgerați.

Ca într-o stemă urcă simburile țării
Intipărite-n inimă, în gânduri și unelle,
Și vîntul vine din zarea departării
Primind sub brațul noștru contururi noi
și svelte.

Unde atingem piatra vibrează o statuie,
Pădurea în carbune adoarme împletită,
Și-o răcoșoim prin noaptea cînd luna — o
gutuie — cumplă.

Vezi, chipul meu de-aceea se-aseamă
fîrește
Cu piscul ce sub soare stă mîndru pe
Carpați,
Chiar dacă vîrsta noastră prin anotimp
albeste
Voi fi o torță vie, căci brazil îmi sînt
srați.

Și sub cupola țării scriind un vers festiv
Gîndesc la obeliscul ce-n lună vreau să-l
isc,
Și patriei sub soare-i înalț un obelisec
Cu vîrsta mea înscrisă în el dîrînitiv.

Negoia Irimie

Continuare în pag. a 6-a

Ștefan Czapimir

Prima biografie a poetului Lucian Blaga apare în vechiul serial "Pe urmele lui..." al Mircea Vaida. Generoasă colecție la care iei este recapitularea unor itinerarii celebre prin pașii celor care le-au parcurs este o bună gazdă de întreprinderi biografice și monografice. Itinerariile bătute de un scriitor sint însușibile unuia singur, cel al vieții lui, al carierei lui artistice, "Tematica drumului și ambianței familiale" o formulă biografică relaxată și captivantă. Pe urmele lui Lucian Blaga de Mircea Vaida este cu atât mai interesantă cu cât în ea s-a utilizat un reper-toriu complet al călătoriilor și stațiilor scri-torului, al felului în care aceste călătorii și staționări se împletesc cu opera. Exceptând ci-teva capitole de început cartea lui Mircea Vaida nu-și propune să depășească tiparul de cer-cețare al titlului cărții, ci se însoțește cu material în limitele avantajose ale refacerii periplului poetului Lucian Blaga prin lume. Autorul care a închinat anterior scrierilor unui sub-stanțial studiu, Lucian Blaga, Afinități și Izvoare, nu-și propune acum să suplimenteze în re-construirea întreprinsă, chiar dacă opera poetică și dramatică, uneori care există este adușă ca material de construcție a imaginii globale urmărite. Pe urmele lui Lucian Blaga este din această pricină cartea unei expediții familiarizate din in-terior cu universul poeziei și biografiei lui Lucian Blaga. Opera este desfășurată aici cronologic și introdusă în contexte care i-au strălucit apariția sau unei i-au determinat-o. Versuri ca: "A-cum o mie de ani / cronicar eram aici unui no-raz schimbătoresc / cronicar român fugit spre miazănoapte. // Pe marginile Vistulei / mi-am îngropat în nisip vocodul / Fără sfârșit, iară și iară / i-a dat prin timple și degete roșu", din în jocul înțelesului se datorează perioadei de în-tr-oarec. Altele, Paraului după cum altele, at-mosferă vienese și elyptice. Asemenea iden-tificării nu fac decât să sublinieze încă o dată ca-pacitatea de subtilitate a poeziei, al cărei cordon ombilical desocroșit nu-l poate modifica nici sensul, nici destinata. Ele devin însă grăitoare într-o încredințare în viața și în creația de creație. Poezia lui Lucian Blaga devine, din acest punct de vedere, un jurnal liric larg desfășurat, o biografie comentată liric, așa cum con-vingător ne-o arată cartea lui Mircea Vaida.

Contribuția la cunoașterea și înțelegerea li-terară a autorului este folosită constantă a fon-dului de scrisori al lui Lucian Blaga de-a lungul întregii cărți. Dacă în prima parte a vie-ții scriitorului, materia de căpăți o oferă Hro-nicul și cîntecul vîrștelor, pentru ceea ce ar-vedea ultimul său poem, Lucian Blaga este prin-cipalul i-o oferă cercetătorului opera scri-to-rului și scrisorile lui. În majoritatea inedite ele n-au fost niciodată pînă acum încorporate în-o construcție biografică de anvergură. Lucian Blaga a fost un asiduoș și omni-pot. Numărul scri-șorilor date nuia acum publicității este mare, dar fondul epistolar Blaga nu este încă epuizat. Ordonația lor într-o suită explicativă, utilizarea lor pentru explicarea vieții scriitorului și a o-perii lui, este pentru prima dată întreprinsă în Pe urmele lui Lucian Blaga într-o așa de mare măsură încît se poate spune că este vorba de o

Profundă, memorabilă și, în câteva puncte, la înălțimea celor mai pure expresii ale poeziei românești, tradi-tionalistă este lirica lui Ion Horea, exprimată de deplin în "Un cîntec de dragoste pentru Transilvania" (Ed. Delta 1983). Este o, după toate datele, și cea mai omogenă dintre cărțile acestui admirabil poet pe care arareori însușirile curente îl așează în poziția pe care o merita.

Cele mai multe din poemele de aici sint ta-biouri turburate de emoție, expresii ale memo-rii, evocări de natură istorică și, mai ales, geo-grafică. Orașul cu Dimb pietros, "magical tîrg cu bucate" cu podul lui "de vama" poind de grele care, satul bătrîn, plin de miracole, de o mîntă "monogamă" și, lenă pe poindul lui, unde presărut fîșii în ceasuri, impletitulele, fixarea parilor, transportul lemniacilor pen-tru copierii din pădure în oraș, sint mari ju-stri canonic care se repetă de sute de ani — acestea configurează o utopie sufletească, o ară dintr-o vîrstă în vîrstă, în vîrstă în vîrstă, cum aceasta, cu totul extraordinară: "Pe-o vreme de ducă, / de departe-n Cimpie, / Amurgul ușucă / o vară, / Din umeri de dezlaur / mai, ară, / Că-ntr-o / Ca-o înserare de valuri, / arpi de cenuse". Pe-o coastă plecată spre noare apine / răsăr dintr-o dîntă / normantă, minune / Frumosi, soldații, / Pămîntul li stringe / în orbele spații / sub norii de singe / Ca gînduri, de-odată, / răsăr cu diuimul / Pe-o coastă plecată, / în zarea ca fumul / Prin vesuciri ascultă / cum chează din darul cu liniste multă, / Ardealul, Ardealul". Mai rar s-a scris în poezia românească o asemenea invoca-ție aproape antică, de o severitate impunătoare, pe care o putem alătura cu o "Poveste de lărnă", fiindcă deosebit de viața unei civilizații rurale arhaice, în care cotidian e vecnică răziera unei mîmălișii și lenă pe poindul lui, unde cîșpa sîngerind în înierdare, roua zleii cadînt peste covata plină — sint mari emoții de bio-grafie fărâșoasă — tipică, exemplificînd un in-dividuu atemporal.

Ecourile unei lumi imperisabile, pe a cărei pînă ecourile și călătorii rurale întreprin-d, un înăsuț lor, căci în poezia lui Ion Horea, ca și la alții din generația azi matură, a pătruns cu o seninătate necomună gîndul dis-parității fizice. Letalitatea nu e, în ciuda orică-ror semne, neliniștitoare pentru poet, care de mîntă, cu sentimentul cosmosului armonios, și un soi de clipă repede, ca respirația, care nu perturbă universul înainte rotitor. Origina a vîrșii și sfîrșit al ei, Transilvania e, la Ion Ho-rea, moartea fericită.

Din această idee adîncă și contemplativă des-te lume a fost, în definitiv, și stilul: Ion Horea e, în totul, un poet al poeziei, care știe că pentru o materie cu virtuozitate lirică extremă tot ce era de spus spiritualmente s-a spus. El urmează, de aceea, pe Goga ("Cîntec tirziu", "Inclinare"), pe Lucian Blaga din uli-

Poetul Andrei Roman (căci despre un poet în toată puterea cuvîntului este vorba) nu face parte din categoria "zgomotoșilor" (mult zgomot, adeseori, pentru nimic sau aproape). Inclîn să cred că direcția sa este structurală, deși bănuiesc (nu știu de ce) că nici paginile de poezie ale re-visorilor literare, de altă ordine, generoase, n-au fost în cazul său, cel mai primitor lucru din lume. Fapt este că omul publică extrem de rar în reviste (cu un an și mai bine în urmă, i-am întîlnit un grupaj de versuri în "Noua Literatură") preferînd (sau rememîndu-se cu) apariția volum. În noua sa carte, **Insomnia ideală** (Editura Albatros, 1983), care vine după anterioarea **Neîncredințarea ninsore** și **Omni nedesăvîrșit**, poetul continuă investigarea, în poezie, a rosturilor profunde ale existenței, în căutarea unei atitudini adevărate, izolate din experiență și nu declarate principal. Față de una dintre dominantele atitudinilor ale ceea ce ne place să numim "generația în bugi" (deși, cite măci de blue-jeans, attea exorșii poe-tice), Andrei Roman (poezia sa) face figură aparte. Dacă pentru un Florin Iaru, Ion Stra-tan și, în special, Mircea Cărtărescu, nimic nu este scutit de tăvălugul ironiei descărcante și această, nu de putine ori, degradată în "băscăle" pură), la autorul **Insomniei ideale** totul este priel de confruntare gravă, orice lu-cru conține o semnificație adîncă și generoasă, n-au fost în cazul său, cel mai primitor lucru din lume. Fapt este că omul publică extrem de rar în reviste (cu un an și mai bine în urmă, i-am întîlnit un grupaj de versuri în "Noua Literatură") preferînd (sau rememîndu-se cu) apariția volum. În noua sa carte, **Insomnia ideală** (Editura Albatros, 1983), care vine după anterioarea **Neîncredințarea ninsore** și **Omni nedesăvîrșit**, poetul continuă investigarea, în poezie, a rosturilor profunde ale existenței, în căutarea unei atitudini adevărate, izolate din experiență și nu declarate principal. Față de una dintre dominantele atitudinilor ale ceea ce ne place să numim "generația în bugi" (deși, cite măci de blue-jeans, attea exorșii poe-tice), Andrei Roman (poezia sa) face figură aparte. Dacă pentru un Florin Iaru, Ion Stra-tan și, în special, Mircea Cărtărescu, nimic nu este scutit de tăvălugul ironiei descărcante și această, nu de putine ori, degradată în "băscăle" pură), la autorul **Insomniei ideale** totul este priel de confruntare gravă, orice lu-cru conține o semnificație adîncă și generoasă, n-au fost în cazul său, cel mai primitor lucru din lume. Fapt este că omul publică extrem de rar în reviste (cu un an și mai bine în urmă, i-am întîlnit un grupaj de versuri în "Noua Literatură") preferînd (sau rememîndu-se cu) apariția volum. În noua sa carte, **Insomnia ideală** (Editura Albatros, 1983), care vine după anterioarea **Neîncredințarea ninsore** și **Omni nedesăvîrșit**, poetul continuă investigarea, în poezie, a rosturilor profunde ale existenței, în căutarea unei atitudini adevărate, izolate din experiență și nu declarate principal. Față de una dintre dominantele atitudinilor ale ceea ce ne place să numim "generația în bugi" (deși, cite măci de blue-jeans, attea exorșii poe-tice), Andrei Roman (poezia sa) face figură aparte. Dacă pentru un Florin Iaru, Ion Stra-tan și, în special, Mircea Cărtărescu, nimic nu este scutit de tăvălugul ironiei descărcante și această, nu de putine ori, degradată în "băscăle" pură), la autorul **Insomniei ideale** totul este priel de confruntare gravă, orice lu-cru conține o semnificație adîncă și generoasă, n-au fost în cazul său, cel mai primitor lucru din lume. Fapt este că omul publică extrem de rar în reviste (cu un an și mai bine în urmă, i-am întîlnit un grupaj de versuri în "Noua Literatură") preferînd (sau rememîndu-se cu) apariția volum. În noua sa carte, **Insomnia ideală** (Editura Albatros, 1983), care vine după anterioarea **Neîncredințarea ninsore** și **Omni nedesăvîrșit**, poetul continuă investigarea, în poezie, a rosturilor profunde ale existenței, în căutarea unei atitudini adevărate, izolate din experiență și nu declarate principal. Față de una dintre dominantele atitudinilor ale ceea ce ne place să numim "generația în bugi" (deși, cite măci de blue-jeans, attea exorșii poe-tice), Andrei Roman (poezia sa) face figură aparte. Dacă pentru un Florin Iaru, Ion Stra-tan și, în special, Mircea Cărtărescu, nimic nu este scutit de tăvălugul ironiei descărcante și această, nu de putine ori, degradată în "băscăle" pură), la autorul **Insomniei ideale** totul este priel de confruntare gravă, orice lu-cru conține o semnificație adîncă și generoasă, n-au fost în cazul său, cel mai primitor lucru din lume. Fapt este că omul publică extrem de rar în reviste (cu un an și mai bine în urmă, i-am întîlnit un grupaj de versuri în "Noua Literatură") preferînd (sau rememîndu-se cu) apariția volum. În noua sa carte, **Insomnia ideală** (Editura Albatros, 1983), care vine după anterioarea **Neîncredințarea ninsore** și **Omni nedesăvîrșit**, poetul continuă investigarea, în poezie, a rosturilor profunde ale existenței, în căutarea unei atitudini adevărate, izolate din experiență și nu declarate principal. Față de una dintre dominantele atitudinilor ale ceea ce ne place să numim "generația în bugi" (deși, cite măci de blue-jeans, attea exorșii poe-tice), Andrei Roman (poezia sa) face figură aparte. Dacă pentru un Florin Iaru, Ion Stra-tan și, în special, Mircea Cărtărescu, nimic nu este scutit de tăvălugul ironiei descărcante și această, nu de putine ori, degradată în "băscăle" pură), la autorul **Insomniei ideale** totul este priel de confruntare gravă, orice lu-cru conține o semnificație adîncă și generoasă, n-au fost în cazul său, cel mai primitor lucru din lume. Fapt este că omul publică extrem de rar în reviste (cu un an și mai bine în urmă, i-am întîlnit un grupaj de versuri în "Noua Literatură") preferînd (sau rememîndu-se cu) apariția volum. În noua sa carte, **Insomnia ideală** (Editura Albatros, 1983), care vine după anterioarea **Neîncredințarea ninsore** și **Omni nedesăvîrșit**, poetul continuă investigarea, în poezie, a rosturilor profunde ale existenței, în căutarea unei atitudini adevărate, izolate din experiență și nu declarate principal. Față de una dintre dominantele atitudinilor ale ceea ce ne place să numim "generația în bugi" (deși, cite măci de blue-jeans, attea exorșii poe-tice), Andrei Roman (poezia sa) face figură aparte. Dacă pentru un Florin Iaru, Ion Stra-tan și, în special, Mircea Cărtărescu, nimic nu este scutit de tăvălugul ironiei descărcante și această, nu de putine ori, degradată în "băscăle" pură), la autorul **Insomniei ideale** totul este priel de confruntare gravă, orice lu-cru conține o semnificație adîncă și generoasă, n-au fost în cazul său, cel mai primitor lucru din lume. Fapt este că omul publică extrem de rar în reviste (cu un an și mai bine în urmă, i-am întîlnit un grupaj de versuri în "Noua Literatură") preferînd (sau rememîndu-se cu) apariția volum. În noua sa carte, **Insomnia ideală** (Editura Albatros, 1983), care vine după anterioarea **Neîncredințarea ninsore** și **Omni nedesăvîrșit**, poetul continuă investigarea, în poezie, a rosturilor profunde ale existenței, în căutarea unei atitudini adevărate, izolate din experiență și nu declarate principal. Față de una dintre dominantele atitudinilor ale ceea ce ne place să numim "generația în bugi" (deși, cite măci de blue-jeans, attea exorșii poe-tice), Andrei Roman (poezia sa) face figură aparte. Dacă pentru un Florin Iaru, Ion Stra-tan și, în special, Mircea Cărtărescu, nimic nu este scutit de tăvălugul ironiei descărcante și această, nu de putine ori, degradată în "băscăle" pură), la autorul **Insomniei ideale** totul este priel de confruntare gravă, orice lu-cru conține o semnificație adîncă și generoasă, n-au fost în cazul său, cel mai primitor lucru din lume. Fapt este că omul publică extrem de rar în reviste (cu un an și mai bine în urmă, i-am întîlnit un grupaj de versuri în "Noua Literatură") preferînd (sau rememîndu-se cu) apariția volum. În noua sa carte, **Insomnia ideală** (Editura Albatros, 1983), care vine după anterioarea **Neîncredințarea ninsore** și **Omni nedesăvîrșit**, poetul continuă investigarea, în poezie, a rosturilor profunde ale existenței, în căutarea unei atitudini adevărate, izolate din experiență și nu declarate principal. Față de una dintre dominantele atitudinilor ale ceea ce ne place să numim "generația în bugi" (deși, cite măci de blue-jeans, attea exorșii poe-tice), Andrei Roman (poezia sa) face figură aparte. Dacă pentru un Florin Iaru, Ion Stra-tan și, în special, Mircea Cărtărescu, nimic nu este scutit de tăvălugul ironiei descărcante și această, nu de putine ori, degradată în "băscăle" pură), la autorul **Insomniei ideale** totul este priel de confruntare gravă, orice lu-cru conține o semnificație adîncă și generoasă, n-au fost în cazul său, cel mai primitor lucru din lume. Fapt este că omul publică extrem de rar în reviste (cu un an și mai bine în urmă, i-am întîlnit un grupaj de versuri în "Noua Literatură") preferînd (sau rememîndu-se cu) apariția volum. În noua sa carte, **Insomnia ideală** (Editura Albatros, 1983), care vine după anterioarea **Neîncredințarea ninsore** și **Omni nedesăvîrșit**, poetul continuă investigarea, în poezie, a rosturilor profunde ale existenței, în căutarea unei atitudini adevărate, izolate din experiență și nu declarate principal. Față de una dintre dominantele atitudinilor ale ceea ce ne place să numim "generația în bugi" (deși, cite măci de blue-jeans, attea exorșii poe-tice), Andrei Roman (poezia sa) face figură aparte. Dacă pentru un Florin Iaru, Ion Stra-tan și, în special, Mircea Cărtărescu, nimic nu este scutit de tăvălugul ironiei descărcante și această, nu de putine ori, degradată în "băscăle" pură), la autorul **Insomniei ideale** totul este priel de confruntare gravă, orice lu-cru conține o semnificație adîncă și generoasă, n-au fost în cazul său, cel mai primitor lucru din lume. Fapt este că omul publică extrem de rar în reviste (cu un an și mai bine în urmă, i-am întîlnit un grupaj de versuri în "Noua Literatură") preferînd (sau rememîndu-se cu) apariția volum. În noua sa carte, **Insomnia ideală** (Editura Albatros, 1983), care vine după anterioarea **Neîncredințarea ninsore** și **Omni nedesăvîrșit**, poetul continuă investigarea, în poezie, a rosturilor profunde ale existenței, în căutarea unei atitudini adevărate, izolate din experiență și nu declarate principal. Față de una dintre dominantele atitudinilor ale ceea ce ne place să numim "generația în bugi" (deși, cite măci de blue-jeans, attea exorșii poe-tice), Andrei Roman (poezia sa) face figură aparte. Dacă pentru un Florin Iaru, Ion Stra-tan și, în special, Mircea Cărtărescu, nimic nu este scutit de tăvălugul ironiei descărcante și această, nu de putine ori, degradată în "băscăle" pură), la autorul **Insomniei ideale** totul este priel de confruntare gravă, orice lu-cru conține o semnificație adîncă și generoasă, n-au fost în cazul său, cel mai primitor lucru din lume. Fapt este că omul publică extrem de rar în reviste (cu un an și mai bine în urmă, i-am întîlnit un grupaj de versuri în "Noua Literatură") preferînd (sau rememîndu-se cu) apariția volum. În noua sa carte, **Insomnia ideală** (Editura Albatros, 1983), care vine după anterioarea **Neîncredințarea ninsore** și **Omni nedesăvîrșit**, poetul continuă investigarea, în poezie, a rosturilor profunde ale existenței, în căutarea unei atitudini adevărate, izolate din experiență și nu declarate principal. Față de una dintre dominantele atitudinilor ale ceea ce ne place să numim "generația în bugi" (deși, cite măci de blue-jeans, attea exorșii poe-tice), Andrei Roman (poezia sa) face figură aparte. Dacă pentru un Florin Iaru, Ion Stra-tan și, în special, Mircea Cărtărescu, nimic nu este scutit de tăvălugul ironiei descărcante și această, nu de putine ori, degradată în "băscăle" pură), la autorul **Insomniei ideale** totul este priel de confruntare gravă, orice lu-cru conține o semnificație adîncă și generoasă, n-au fost în cazul său, cel mai primitor lucru din lume. Fapt este că omul publică extrem de rar în reviste (cu un an și mai bine în urmă, i-am întîlnit un grupaj de versuri în "Noua Literatură") preferînd (sau rememîndu-se cu) apariția volum. În noua sa carte, **Insomnia ideală** (Editura Albatros, 1983), care vine după anterioarea **Neîncredințarea ninsore** și **Omni nedesăvîrșit**, poetul continuă investigarea, în poezie, a rosturilor profunde ale existenței, în căutarea unei atitudini adevărate, izolate din experiență și nu declarate principal. Față de una dintre dominantele atitudinilor ale ceea ce ne place să numim "generația în bugi" (deși, cite măci de blue-jeans, attea exorșii poe-tice), Andrei Roman (poezia sa) face figură aparte. Dacă pentru un Florin Iaru, Ion Stra-tan și, în special, Mircea Cărtărescu, nimic nu este scutit de tăvălugul ironiei descărcante și această, nu de putine ori, degradată în "băscăle" pură), la autorul **Insomniei ideale** totul este priel de confruntare gravă, orice lu-cru conține o semnificație adîncă și generoasă, n-au fost în cazul său, cel mai primitor lucru din lume. Fapt este că omul publică extrem de rar în reviste (cu un an și mai bine în urmă, i-am întîlnit un grupaj de versuri în "Noua Literatură") preferînd (sau rememîndu-se cu) apariția volum. În noua sa carte, **Insomnia ideală** (Editura Albatros, 1983), care vine după anterioarea **Neîncredințarea ninsore** și **Omni nedesăvîrșit**, poetul continuă investigarea, în poezie, a rosturilor profunde ale existenței, în căutarea unei atitudini adevărate, izolate din experiență și nu declarate principal. Față de una dintre dominantele atitudinilor ale ceea ce ne place să numim "generația în bugi" (deși, cite măci de blue-jeans, attea exorșii poe-tice), Andrei Roman (poezia sa) face figură aparte. Dacă pentru un Florin Iaru, Ion Stra-tan și, în special, Mircea Cărtărescu, nimic nu este scutit de tăvălugul ironiei descărcante și această, nu de putine ori, degradată în "băscăle" pură), la autorul **Insomniei ideale** totul este priel de confruntare gravă, orice lu-cru conține o semnificație adîncă și generoasă, n-au fost în cazul său, cel mai primitor lucru din lume. Fapt este că omul publică extrem de rar în reviste (cu un an și mai bine în urmă, i-am întîlnit un grupaj de versuri în "Noua Literatură") preferînd (sau rememîndu-se cu) apariția volum. În noua sa carte, **Insomnia ideală** (Editura Albatros, 1983), care vine după anterioarea **Neîncredințarea ninsore** și **Omni nedesăvîrșit**, poetul continuă investigarea, în poezie, a rosturilor profunde ale existenței, în căutarea unei atitudini adevărate, izolate din experiență și nu declarate principal. Față de una dintre dominantele atitudinilor ale ceea ce ne place să numim "generația în bugi" (deși, cite măci de blue-jeans, attea exorșii poe-tice), Andrei Roman (poezia sa) face figură aparte. Dacă pentru un Florin Iaru, Ion Stra-tan și, în special, Mircea Cărtărescu, nimic nu este scutit de tăvălugul ironiei descărcante și această, nu de putine ori, degradată în "băscăle" pură), la autorul **Insomniei ideale** totul este priel de confruntare gravă, orice lu-cru conține o semnificație adîncă și generoasă, n-au fost în cazul său, cel mai primitor lucru din lume. Fapt este că omul publică extrem de rar în reviste (cu un an și mai bine în urmă, i-am întîlnit un grupaj de versuri în "Noua Literatură") preferînd (sau rememîndu-se cu) apariția volum. În noua sa carte, **Insomnia ideală** (Editura Albatros, 1983), care vine după anterioarea **Neîncredințarea ninsore** și **Omni nedesăvîrșit**, poetul continuă investigarea, în poezie, a rosturilor profunde ale existenței, în căutarea unei atitudini adevărate, izolate din experiență și nu declarate principal. Față de una dintre dominantele atitudinilor ale ceea ce ne place să numim "generația în bugi" (deși, cite măci de blue-jeans, attea exorșii poe-tice), Andrei Roman (poezia sa) face figură aparte. Dacă pentru un Florin Iaru, Ion Stra-tan și, în special, Mircea Cărtărescu, nimic nu este scutit de tăvălugul ironiei descărcante și această, nu de putine ori, degradată în "băscăle" pură), la autorul **Insomniei ideale** totul este priel de confruntare gravă, orice lu-cru conține o semnificație adîncă și generoasă, n-au fost în cazul său, cel mai primitor lucru din lume. Fapt este că omul publică extrem de rar în reviste (cu un an și mai bine în urmă, i-am întîlnit un grupaj de versuri în "Noua Literatură") preferînd (sau rememîndu-se cu) apariția volum. În noua sa carte, **Insomnia ideală** (Editura Albatros, 1983), care vine după anterioarea **Neîncredințarea ninsore** și **Omni nedesăvîrșit**, poetul continuă investigarea, în poezie, a rosturilor profunde ale existenței, în căutarea unei atitudini adevărate, izolate din experiență și nu declarate principal. Față de una dintre dominantele atitudinilor ale ceea ce ne place să numim "generația în bugi" (deși, cite măci de blue-jeans, attea exorșii poe-tice), Andrei Roman (poezia sa) face figură aparte. Dacă pentru un Florin Iaru, Ion Stra-tan și, în special, Mircea Cărtărescu, nimic nu este scutit de tăvălugul ironiei descărcante și această, nu de putine ori, degradată în "băscăle" pură), la autorul **Insomniei ideale** totul este priel de confruntare gravă, orice lu-cru conține o semnificație adîncă și generoasă, n-au fost în cazul său, cel mai primitor lucru din lume. Fapt este că omul publică extrem de rar în reviste (cu un an și mai bine în urmă, i-am întîlnit un grupaj de versuri în "Noua Literatură") preferînd (sau rememîndu-se cu) apariția volum. În noua sa carte, **Insomnia ideală** (Editura Albatros, 1983), care vine după anterioarea **Neîncredințarea ninsore** și **Omni nedesăvîrșit**, poetul continuă investigarea, în poezie, a rosturilor profunde ale existenței, în căutarea unei atitudini adevărate, izolate din experiență și nu declarate principal. Față de una dintre dominantele atitudinilor ale ceea ce ne place să numim "generația în bugi" (deși, cite măci de blue-jeans, attea exorșii poe-tice), Andrei Roman (poezia sa) face figură aparte. Dacă pentru un Florin Iaru, Ion Stra-tan și, în special, Mircea Cărtărescu, nimic nu este scutit de tăvălugul ironiei descărcante și această, nu de putine ori, degradată în "băscăle" pură), la autorul **Insomniei ideale** totul este priel de confruntare gravă, orice lu-cru conține o semnificație adîncă și generoasă, n-au fost în cazul său, cel mai primitor lucru din lume. Fapt este că omul publică extrem de rar în reviste (cu un an și mai bine în urmă, i-am întîlnit un grupaj de versuri în "Noua Literatură") preferînd (sau rememîndu-se cu) apariția volum. În noua sa carte, **Insomnia ideală** (Editura Albatros, 1983), care vine după anterioarea **Neîncredințarea ninsore** și **Omni nedesăvîrșit**, poetul continuă investigarea, în poezie, a rosturilor profunde ale existenței, în căutarea unei atitudini adevărate, izolate din experiență și nu declarate principal. Față de una dintre dominantele atitudinilor ale ceea ce ne place să numim "generația în bugi" (deși, cite măci de blue-jeans, attea exorșii poe-tice), Andrei Roman (poezia sa) face figură aparte. Dacă pentru un Florin Iaru, Ion Stra-tan și, în special, Mircea Cărtărescu, nimic nu este scutit de tăvălugul ironiei descărcante și această, nu de putine ori, degradată în "băscăle" pură), la autorul **Insomniei ideale** totul este priel de confruntare gravă, orice lu-cru conține o semnificație adîncă și generoasă, n-au fost în cazul său, cel mai primitor lucru din lume. Fapt este că omul publică extrem de rar în reviste (cu un an și mai bine în urmă, i-am întîlnit un grupaj de versuri în "Noua Literatură") preferînd (sau rememîndu-se cu) apariția volum. În noua sa carte, **Insomnia ideală** (Editura Albatros, 1983), care vine după anterioarea **Neîncredințarea ninsore** și **Omni nedesăvîrșit**, poetul continuă investigarea, în poezie, a rosturilor profunde ale existenței, în căutarea unei atitudini adevărate, izolate din experiență și nu declarate principal. Față de una dintre dominantele atitudinilor ale ceea ce ne place să numim "generația în bugi" (deși, cite măci de blue-jeans, attea exorșii poe-tice), Andrei Roman (poezia sa) face figură aparte. Dacă pentru un Florin Iaru, Ion Stra-tan și, în special, Mircea Cărtărescu, nimic nu este scutit de tăvălugul ironiei descărcante și această, nu de putine ori, degradată în "băscăle" pură), la autorul **Insomniei ideale** totul este priel de confruntare gravă, orice lu-cru conține o semnificație adîncă și generoasă, n-au fost în cazul său, cel mai primitor lucru din lume. Fapt este că omul publică extrem de rar în reviste (cu un an și mai bine în urmă, i-am întîlnit un grupaj de versuri în "Noua Literatură") preferînd (sau rememîndu-se cu) apariția volum. În noua sa carte, **Insomnia ideală** (Editura Albatros, 1983), care vine după anterioarea **Neîncredințarea ninsore** și **Omni nedesăvîrșit**, poetul continuă investigarea, în poezie, a rosturilor profunde ale existenței, în căutarea unei atitudini adevărate, izolate din experiență și nu declarate principal. Față de una dintre dominantele atitudinilor ale ceea ce ne place să numim "generația în bugi" (deși, cite măci de blue-jeans, attea exorșii poe-tice), Andrei Roman (poezia sa) face figură aparte. Dacă pentru un Florin Iaru, Ion Stra-tan și, în special, Mircea Cărtărescu, nimic nu este scutit de tăvălugul ironiei descărcante și această, nu de putine ori, degradată în "băscăle" pură), la autorul **Insomniei ideale** totul este priel de confruntare gravă, orice lu-cru conține o semnificație adîncă și generoasă, n-au fost în cazul său, cel mai primitor lucru din lume. Fapt este că omul publică extrem de rar în reviste (cu un an și mai bine în urmă, i-am întîlnit un grupaj de versuri în "Noua Literatură") preferînd (sau rememîndu-se cu) apariția volum. În noua sa carte, **Insomnia ideală** (Editura Albatros, 1983), care vine după anterioarea **Neîncredințarea ninsore** și **Omni nedesăvîrșit**, poetul continuă investigarea, în poezie, a rosturilor profunde ale existenței, în căutarea unei atitudini adevărate, izolate din experiență și nu declarate principal. Față de una dintre dominantele atitudinilor ale ceea ce ne place să numim "generația în bugi" (deși, cite măci de blue-jeans, attea exorșii poe-tice), Andrei Roman (poezia sa) face figură aparte. Dacă pentru un Florin Iaru, Ion Stra-tan și, în special, Mircea Cărtărescu, nimic nu este scutit de tăvălugul ironiei descărcante și această, nu de putine ori, degradată în "băscăle" pură), la autorul **Insomniei ideale** totul este priel de confruntare gravă, orice lu-cru conține o semnificație adîncă și generoasă, n-au fost în cazul său, cel mai primitor lucru din lume. Fapt este că omul publică extrem de rar în reviste (cu un an și mai bine în urmă, i-am întîlnit un grupaj de versuri în "Noua Literatură") preferînd (sau rememîndu-se cu) apariția volum. În noua sa carte, **Insomnia ideală** (Editura Albatros, 1983), care vine după anterioarea **Neîncredințarea ninsore** și **Omni nedesăvîrșit**, poetul continuă investigarea, în poezie, a rosturilor profunde ale existenței, în căutarea unei atitudini adevărate, izolate din experiență și nu declarate principal. Față de una dintre dominantele atitudinilor ale ceea ce ne place să numim "generația în bugi" (deși, cite măci de blue-jeans, attea exorșii poe-tice), Andrei Roman (poezia sa) face figură aparte. Dacă pentru un Florin Iaru, Ion Stra-tan și, în special, Mircea Cărtărescu, nimic nu este scutit de tăvălugul ironiei descărcante și această, nu de putine ori, degradată în "băscăle" pură), la autorul **Insomniei ideale** totul este priel de confruntare gravă, orice lu-cru conține o semnificație adîncă și generoasă, n-au fost în cazul său, cel mai primitor lucru din lume. Fapt este că omul publică extrem de rar în reviste (cu un an și mai bine în urmă, i-am întîlnit un grupaj de versuri în "Noua Literatură") preferînd (sau rememîndu-se cu) apariția volum. În noua sa carte, **Insomnia ideală** (Editura Albatros, 1983), care vine după anterioarea **Neîncredințarea ninsore** și **Omni nedesăvîrșit**, poetul continuă investigarea, în poezie, a rosturilor profunde ale existenței, în căutarea unei atitudini adevărate, izolate din experiență și nu declarate principal. Față de una dintre dominantele atitudinilor ale ceea ce ne place să numim "generația în bugi" (deși, cite măci de blue-jeans, attea exorșii poe-tice), Andrei Roman (poezia sa) face figură aparte. Dacă pentru un Florin Iaru, Ion Stra-tan și, în special, Mircea Cărtărescu, nimic nu este scutit de tăvălugul ironiei descărcante și această, nu de putine ori, degradată în "băscăle" pură), la autorul **Insomniei ideale** totul este priel de confruntare gravă, orice lu-cru conține o semnificație adîncă și generoasă, n-au fost în cazul său, cel mai primitor lucru din lume. Fapt este că omul publică extrem de rar în reviste (cu un an și mai bine în urmă, i-am întîlnit un grupaj de versuri în "Noua Literatură") preferînd (sau rememîndu-se cu) apariția volum. În noua sa carte, **Insomnia ideală** (Editura Albatros, 1983), care vine după anterioarea **Neîncredințarea ninsore** și **Omni nedesăvîrșit**, poetul continuă investigarea, în poezie, a rosturilor profunde ale existenței, în căutarea unei atitudini adevărate, izolate din experiență și nu declarate principal. Față de una dintre dominantele atitudinilor ale ceea ce ne place să numim "generația în bugi" (deși, cite măci de blue-jeans, attea exorșii poe-tice), Andrei Roman (poezia sa) face figură aparte. Dacă pentru un Florin Iaru, Ion Stra-tan și, în special, Mircea Cărtărescu, nimic nu este scutit de tăvălugul ironiei descărcante și această, nu de putine ori, degradată în "băscăle" pură), la autorul **Insomniei ideale** totul este priel de confruntare gravă, orice lu-cru conține o semnificație adîncă și generoasă, n-au fost în cazul său, cel mai primitor lucru din lume. Fapt este că omul publică extrem de rar în reviste (cu un an și mai bine în urmă, i-am întîlnit un grupaj de versuri în "Noua Literatură") preferînd (sau rememîndu-se cu) apariția volum. În noua sa carte, **Insomnia ideală** (Editura Albatros, 1983), care vine după anterioarea **Neîncredințarea ninsore** și **Omni nedesăvîrșit**, poetul continuă investigarea, în poezie, a rosturilor profunde ale existenței, în căutarea unei atitudini adevărate, izolate din experiență și nu declarate principal. Față de una dintre dominantele atitudinilor ale ceea ce ne place să numim "generația în bugi" (deși, cite măci de blue-jeans, attea exorșii poe-tice), Andrei Roman (poezia sa) face figură aparte. Dacă pentru un Florin Iaru, Ion Stra-tan și, în special, Mircea Cărtărescu, nimic nu este scutit de tăvălugul ironiei descărcante și această, nu de putine ori, degradată în "băscăle" pură), la autorul **Insomniei ideale** totul este priel de confruntare gravă, orice lu-cru conține o semnificație adîncă și generoasă, n-au fost în cazul său, cel mai primitor lucru din lume. Fapt este că omul publică extrem de rar în reviste (cu un an și mai bine în urmă, i-am întîlnit un grupaj de versuri în "Noua Literatură") preferînd (sau rememîndu-se cu) apariția volum. În noua sa carte, **Insomnia ideală** (Editura Albatros, 1983), care vine după anterioarea **Neîncredințarea ninsore** și **Omni nedesăvîrșit**, poetul continuă investigarea, în poezie, a rosturilor profunde ale existenței, în căutarea unei atitudini adevărate, izolate din experiență și nu declarate principal. Față de una dintre dominantele atitudinilor ale ceea ce ne place să numim "generația în bugi" (deși, cite măci de blue-jeans, attea exorșii poe-tice), Andrei Roman (poezia sa) face figură aparte. Dacă pentru un Florin Iaru, Ion Stra-tan și, în special, Mircea Cărtărescu, nimic nu este scutit de tăvălugul ironiei descărcante și această, nu de putine ori, degradată în "băscăle" pură), la autorul **Insomniei ideale** totul este priel de confruntare gravă, orice lu-cru conține o semnificație adîncă și generoasă, n-au fost în cazul său, cel mai primitor lucru din lume. Fapt este că omul publică extrem de rar în reviste (cu un an și mai bine în urmă, i-am întîlnit un grupaj de versuri în "Noua Literatură") preferînd (sau rememîndu-se cu) apariția volum. În noua sa carte, **Insomnia ideală** (Editura Albatros, 1983), care vine după anterioarea **Neîncredințarea ninsore** și **Omni nedesăvîrșit**, poetul continuă investigarea, în poezie, a rosturilor profunde ale existenței, în căutarea unei atitudini adevărate, izolate din experiență și nu declarate principal. Față de una dintre dominantele atitudinilor ale ceea ce ne place să numim "generația în bugi" (deși, cite măci de blue-jeans, attea exorșii poe-tice), Andrei Roman (poezia sa) face figură aparte. Dacă pentru un Florin Iaru, Ion Stra-tan și, în special, Mircea Cărtărescu, nimic nu este scutit de tăvălugul ironiei descărcante și această, nu de putine ori, degradată în "băscăle" pură), la autorul **Insomniei ideale** totul este priel de confruntare gravă, orice lu-cru conține o semnificație adîncă și generoasă, n-au fost în cazul său, cel mai primitor lucru din lume. Fapt este că omul publică extrem de rar în reviste (cu un an și mai bine în urmă, i-am întîlnit un grupaj de versuri în "Noua Literatură") preferînd (sau rememîndu-se cu) apariția volum. În noua sa carte, **Insomnia ideală** (Editura Albatros, 1983), care vine după anterioarea **Neîncredințarea ninsore** și **Omni nedesăvîrșit**, poetul continuă investigarea, în poezie, a rosturilor profunde ale existenței, în căutarea unei atitudini adevărate, izolate din experiență și nu declarate principal. Față de una dintre dominantele atitudinilor ale ceea ce ne place să numim "generația în bugi" (deși, cite măci de blue-jeans, attea exorșii poe-tice), Andrei Roman (poezia sa) face figură aparte. Dacă pentru un Florin Iaru, Ion Stra-tan și, în special, Mircea Cărtărescu, nimic nu este scutit de tăvălugul ironiei descărcante și această, nu de putine ori, degradată în "băscăle" pură), la autorul **Insomniei ideale** totul este priel de confruntare gravă, orice lu-cru conține o semnificație adîncă și generoasă, n-au fost în cazul său, cel mai primitor lucru din lume. Fapt este că omul publică extrem de rar în reviste (cu un an și mai bine în urmă, i-am întîlnit un grupaj de versuri în "Noua Literatură") preferînd (sau rememîndu-se cu) apariția volum. În

Gheorghe Anca

Poeme pe Gange

1. Dă-n viață zindabad ochii scoși în radhabad rupt piciorul plopii pe sub calea laptelui halo maică te respir leg dușman de musafir dug perdena în așii milțion glasperlespiel

2. Mi se face foarte frică de viața inamică și de moartea văduvă la mine în măduvă

3. pășări Brăncuși ori flori Apollinare la tropic incoajoră pe truver saree șrimati soti în altă viață pășări flori lumina ce-o fi n-or mai fi

4. Jayadeva n-a auzit despre Jayadeva Jayadeva o fi fost orb

5. Sub arborii nemuritori pe Ganga călătoresc cu apa aruncată familia ruginește pe Dumnezau-Luceafărul sonscrișt veghează-n clubul pomilor de nisipnd în flori ahimsa

6. Din Orissa din Jaganath Puri Alecu Ghica mă mai strigă Moldova se roagă prin el swamiji nu mă cunoaște trimite vorba apele cu norii și cite-o oarbă floare imnul ascultat văzut în lumină auzit în adincuri

7. Om troian roman pe trei ochi stăpîn moartea ia-mi

12. Incet să nu te dezrostești cuvintule statul preamuierești lingindule la muced zid tăcere pin-n Negrelești umbra lui Balazid ascultă cind bate profana viața și Anna arcul și taoca și cinele mușcind voca lui Ali Beg-curier fără gind

13. Intinse trupuri de zăpezi femei pe munți în Aurusa din expediție le revezi vise deschirindu-și usa minare-oi singerii cirei decit în poala jucăușă și-ai plinge dragilor aeri mireasma vieții de pupășă pe-acoperise de hortensii ascuns-am urme de ascensii pe sinii supti cu puls amonte prin fo fierbinți în fierte fonte fire-ai fi fost cu albingsii din India-n capodimonte

14. Litera mare nedecisă la cer să se inroureze imi cîntă vira parolisi și joacă Dunări calabreze în dxonga-nghează o narcisă greolendă rugă o zisă lumindindusa pe șpeza tu deseneți de naști modele în șopila ziuă ce să arată a fi de trei lulele în lungegătoare slabă cu Himalaya pietricele prin rododendoni o metresă

15. Arbor Indiei fu mumei fost-am cîntec acum lume-i fie-mi pasul dansul unei și umbiatul fumul fumei sunetele git de iarnă coid în obur de povarnă ce înzări nu te toarnă singlele ni se intoarnă pin-n creier de dimie cu colindul la geomie lingă templu timprișe cer cu cerul de ochi fripti sinii de eucalipți în stea de mare infipți

16. Matilda ochi la zeca ani m-a învățat genunchii puber dintr-un cotet de suverani ca mai tîrziu la madam huber topita cinepă din bani lumina ochilor ei super albușuri printre cocodani ce-n șah pe chatra marg recuper invață-mă genunchii zee măruntă și la ananghie prin bălți bengale galilea și aște în lunăciua cind luna plinge o medee cind numai tu erai ești vie un avetor ori o scintela.

Delhi 1980-1982

— a sa, te oprești în prag deruțată, e vorba de un mare local, privești circular peste mese, la zimbotești tu-turor și ridici mina dreaptă pe tocul de la usă, inacet, apoi pornești spre mine privind sticla cu votcă. Aici, în locul meu va fi Bimbo, el joacă rolul principal. Va fi la masă cu Florentina; nu uita că trebuie să o privești și pe ea, dar într-un anumit fel, cred că înțelegi ?... Putină ironie, dispreț și o nesfîrșită ură. Te așezi lângă el, iei o țigară, aștepti să-ți ofere un foc, pe urmă, nervoasă, arunci fumul spre tavan și-l amintesti de ziua cind ti-a promis că te va lua de nevastă, că aveai opritrezece ani și erai pură, că l-ai arezut și toate brucemele pe care poate să le îndrume o curvă, pusă pe scandal, cu gîndul să recîștige unul din bărbații valoroși pierdut pe traseu.

Cristi ascultă urmărindu-l prin ușa întredeschisă.

— Gata ? Motor ! Falsmotor — strigă Gim.

S-a oprit în cadrul de la usă, a ridicat mina pe care luca brățara de aur încrustată cu pietre pretioase, zimbînd, cu ochii fixați pe sticla cu votcă.

— Nu-i bine ! Zimbetul e fals, privirea lipsită de expresivitate. Nu-ți cunoști rolul și nici materia. Ce ar fi să renunți ? Să te duci acasă, să faci nani, să-ți spui soțului tău că ai refuzat rolul fiindcă ti-ai dat seama că ai de lucru cu niște șarlatani ? Inca o dată ! Iti amintesti totul ? Inca o dată ! Inca o dată ! Trebuie să-ți trăiești rolul, nu merge cu artificii. E vorba de cadrul care urmează. Bimbo se dezbrăvătește în fata Florentinei și ea nu-l crede. Trebuie să o convingi că-l știi, că te-ai culcat cu el...

— Rolul ăsta nu-l pot face !

Obraji i se împurourară iar ochii negri îi străluciră plini de indignare.

— Altul n-o să-ți dea, fi sigură ! De fapt ăsta ti se potrivește și dacă ai talent o să-l faci. Te ajut. Inca o dată ! Imaginați-vă că este ade-vărat. Cam despre asta e vorba. Nu e chiar simplu, dar nici orca complicat, puțină imaginație, puțină talent, o picătură de rutină și uite așa se poate face artă, dacă ești să se amesteci bine ne toate. Suficient că vrei. În urma-urmei.

— Dar nu e posibil, scinci Criste cu gîndurile risivite, total descurajată, amintindu-și de oti-mismul ne care-l avusese pînă n-și cunoaștea pe care nu le detine orice femeie. Înțodeauna primul examen e foarte greu, așa se pare, că după aceea, fiind lucizi ne dăm seama cît am fost de naivi. Deci, ce anume nu e posibil ?

— Ce s'ou tu.

— Ei zău ! Văd că nu ne înțelegem. Pierdem noaptea fără rost. Nici nu dormim, nici nu reușim să facem ce ne-am propus. Fii atentă că dimineață va fi prea tîrziu. O să mai cauți un rol ca ăsta. Nu e mare ca întindere dar merită ! E vorba despre niște destine... Inca o dată o dată, mai simplu n-am cum să-ți explic, că tu se poate. Prin mina mea au trecut multe stele...

REPETIȚIE DE NOAPTE

Iosif Lupulescu

Învețe rolul. Filmul are un termen de realizare. Facem economie de timp și cine nu știe că timpul e măsurat în bani ? Rolul e de stricată și ea habar nu are cum devine problema.

Sergentul se apropie de masă, zimbî și căută cu privirea un pahar.

— Lasă, nu te obosi, așa ceva nu-ți, doar știi foarte bine.

Gim își trecu degetele prin burbă și-și aprinse o țigară. Telefonul sună strident. Sergentul rămase cu sticla ridicată privindul descumpănit. Nu se putea hotărî să renunțe la sticla dar nici să bea. Gim, rîzînd în hohote se așeză pe marginea domozel. Sergentul lăsa sticla pe masă și lesi cuprins de o tulburare pe care nu și-o putea explica. Se oprim după colțul străzii. În apropiere era o bancă. O privi cu recunoștință că se afla tot acolo, cum o știa, dar cînd vru să se așeze i se pără că cineva îl pîndește și renunță cuprins de o ciudată neliniște.

Gim ridică receptorul și recunoscu pe dată vocea lui Bimbo, care îl ceru să i-o trîmită pe doamna Criste, fiindcă avea timp și cum îi trecură și somnul putea s-o pregătească pînă în zori.

— Așeză receptorul încet, cercetînd-o pe Criste cu multă atenție și o curiozitate pe care nu și-o ascundea.

— Ce e ? Întrebă ea cu vocea gîtuită de presi-miri. De ce mă privești așa ? Spune, ce e-ai întâmplat ?

Gim după ce se rezemă de spatele de perete își încrușcă brațele pe piept și începu să ridice cu ochii lucind de o bucurie răutăcioasă.

— Dă-mi un Kent, îl ceru, măsurînd-o cu privirea, ca pe o descoperire de ultimă oră.

Criste îi oferă o țigară, luă sticla și se așeză pe marginea mesei. Ochi îi lucau de o lumină stranie. Luă ceașca de cafea, o umplu cu votcă și bău cu înghitură repezi și mărute.

— Facă-se voia ta, șopti Gim, aruncînd țigara. Totul merge înainte. Vă mulțumesc vouă do-amni, care știți să împoziti și cele mai negre ascunzîșuri și să oferiți omului cutitul în care să se arunce singur. Să cadă din propria lui lovitură, cu ochii în sîrma ghimpată pe care singur a înștruit-o pentru a se simți în siguranță. A sosit momentul să-l poți învinge, va fi sclavul tău și astfel ai adevărat dezastru. I se pără că orășul e acoperit cu o boltă din material subțire, sonor și că fiecare pas pe care îl făcea era ascultat de toți oamenii; că aceștia îl priveau cum se apropie pe furt de acel loc în care se petreceau atîtea și el nu apucase să descopere nimic, ori apraie nimic în afara unor fapte mărute și fără importanță dar simțea că într-o zi, într-o noapte va afla totul. Ce anume spera să afle, încă nu știa, dar spera să descopere niște legături subterane pe care să le raporteze sefului...

— Ascultă îndelung, lipindu-și urechea de ușă, dar nu auzi nimic. Timpul trecea și el nu simțea nici o mișcare. Prin crăpătura dintre două scinduri răzbătea o rază de lumină, subțire ca un fir de ață. Sigur că Gim putea dormi și cu lumina aprinsă, dar instinctul îl spunea contrariul. Veneau momente cînd distingea niște zgomote ciudate și astfel se hotărî. Apăsă cu mare atenție minorul de la ușă pentru a vedea dacă este incuiată, dar, spre surprinderea lui, nu era și i se năzări că se deschide singură, chemîndu-l cu bunăvoință să intre, să privească, să acționeze. Cîteva secunde urechile începură să-l fluie; i se pără pe Gim cum trage linii pe niște

pagini albe și fu convins că de data asta avea să depisteze secrete de mare însemnătate.

— Te-ai întors ?

Nici dacă o bombă ar fi făcut explozie lângă el și nu s-ar fi sporiat atît de tare. Urechile îi vijilau și nu mai era sigur pe picioare. Totul începu a se învîrți. Nu se așteptase la așa ceva. Nici măcar nu și-a ridicat ochii de pe hirtie, nu făcî un mișcare cît de mărunta. Se strădui să zîmbească, dar îl apăsa un ciudat sentiment de vinovăție care nu voia să asculte de datorie și de exercițiul funcțiunii.

— De unde știi ?

Gim mai trase cîteva lîni, așeză hirtia peste celalalte, înghiți însetat din sticla de votcă aprinse o țigară și-l privi surîzînd ironic, apoi ciocnî îndelung cu capul creionului în masă, privindu-l

— Cizmole...

— Cizmole ? Sergentul le cercetă cu multă atenție simțind că le urăște.

După cîteva momente de tăcere, sergentul îndrăzni să-l întrebă :

— Dar... Ce faci acolo ?

— Filmul de min.

— Și despre ce fel de film e vorba ?

— Un mare film. Un nefeicit de invățător visează să ajungă la oraș, el locuiește departe, într-un sat în creierul munților. Idealul lui de viață însă, e un mare oraș.

— Și ? Să vină, cine-l oprește... ?

— Al, povestea e alta. Vine la oraș, coboară în gară, urcă în tramvai, pleacă și așteaptă să coboare, dar spre uimirea lui își dă seama că tramvaiul nu oprește în centru, pornește de la gară și oprește la periferie.

— De ce ? Întrebă sergentul, indignat că se încălca legea.

— De ce ? Gim flutera privindul cîteva secunde. Simplu : cei din centru nu circulă cu tramvaiul și nici nu au nevoie de asemenea mijloace de transport care să-l deranjeze. Înțelegi ?

— Dar în țara noastră nu există un asemenea oraș, tînu să precizeze sergentul în timp ce se apropia de masă.

— Există, dar tu nu-l vezi, ripostă Gim.

Sergentul se gîndi dacă mai era cazul să ia loc sau nu. Faptul că începuse să-l tulăscă, i se pără o înșirare, dar își zise că trebuie să mai aibă răbdare, altfel n-o să afle niciodată nimic. Otfînd, își așeză chipul pe masă. Gim ridică sticla și înghiți de două ori. Sergentul prinse a răsfoli hirtile.

iordan grecu

E primăvară
E primăvară nu numai în gînd !

Pe-o cărănuie de cer
Trag boi albaștri de vînt
La care cu poveri

De mireasmă.

Cînd vii
Ciudate niște imprăști.
Cînd vii nici nu te anunți.

Atins în trecut de tine
Întinerul pare
Că scoate ecouri
De mirabile punți.

Ducînd treaptă cu treaptă
La castele zidite
De-a dreptul
Pe virful de munți.

Fugă (I)
In ceașca omurgului scapătă zahăr de stea.
In cadar aștepti de le zăbăvire.
De unul singur, în zori, fără știre
Mai bine din oraș ai pleca.
Străzile să plîngă de vor.

Cimpile te-așteaptă cu brațele deschise.
Pădurile te cheamă la sinul lor.
Îți vor clădi pe izvoare albastre banchize.

A mai trecut
Și fiara privirii o vom imblîzi.
Omătul va bubui în fereastră.
A mai trecut din viața noastră o zi
Sînd în bătaia fantastă,

De ninsoare a muzicii.

Cu virful buzelor
Chemăți o trăsură !

Curînd mă voi îmbăta
Cu vin din gura ta.

Voi desena pe cer
Triunghiuri de neatinș.

Cercuri voi picta
Pe umerii tăi.

Cu virful buzelor
Pe nouii sinilor

Tumuri și piramide.

Deși tinăr
Veșminte călătoriei din urmă
Șii gata.
Orîcînd pot să plec
Spre întinerile
In care orășele
Dorm greși
Pe malul riurilor
Cu prunduri uscate.

Nu ești tu prima, și nici ultima. Inchide ușa, așteaptă comanda motor și intră !

Cristi leși în stradă. Simți răcoarea nopții dar numai cîteva secunde; zgomotul unor pași o făcără să uite și de frig și de rol.

— Motozor ! Fals motor ! Intră !

— A sosit un milițian.

— Nu contează. Fetele nu se tem, doar sint și el niște bieți oameni.

— Dar așa, în condițiile ăstea, te rog să mă crezi, zău nu pot ! Nu pot ! Ințelegem-mă !

— N-ai talent !

— Am, dar dacă stă în spatele meu... ? !

— Te înșeli. Sint zecă mil de spectatori.

— Nu pot ! Nu pot ! In te văicări Criste prin crăpătura de la ușă.

— Intră ! Motor !

Ușa se deschise încet, cu precauție. Apăru milițianul :

— Iar ai început ?

— Ascultă, asta e meseria mea ! Fac filme ! Dacă vrei o votcă te servesc, dar nu mă incurcă. Dimineață filmez. Hai Criste, hai draguț, trece timpul și e păcat de somnul nostru.

— Ar trebui să te areste, amenință milițianul.

— Alțurea... Nu o să faci nimic. Bea un pahar și taci, ca și în alte dăți. Nu mai face pe grozavul ! Criste, te rog, intră. Ea trebuie să-și

Cristi salută slab și lesi, iar Gim ascultă zgomotul mașinii care se depărta în noapte.

Sergentul auzind zgomotul mașinii alergă să vadă ce se întîmplă. Trece tîrziu, mașina dispăruse. Și era singurul zgomot care străbătea orașul la acea oră din noapte. Împins de o curiozitate fără margini, se îndreptă spre camera lui Gim. Mergînd cu multă prudență înțelese că cizmole lui sint un adevărat dezastru. I se pără că orășul e acoperit cu o boltă din material subțire, sonor și că fiecare pas pe care îl făcea era ascultat de toți oamenii; că aceștia îl priveau cum se apropie pe furt de acel loc în care se petreceau atîtea și el nu apucase să descopere nimic, ori apraie nimic în afara unor fapte mărute și fără importanță dar simțea că într-o zi, într-o noapte va afla totul. Ce anume spera să afle, încă nu știa, dar spera să descopere niște legături subterane pe care să le raporteze sefului...

— Ascultă îndelung, lipindu-și urechea de ușă, dar nu auzi nimic. Timpul trecea și el nu simțea nici o mișcare. Prin crăpătura dintre două scinduri răzbătea o rază de lumină, subțire ca un fir de ață. Sigur că Gim putea dormi și cu lumina aprinsă, dar instinctul îl spunea contrariul. Veneau momente cînd distingea niște zgomote ciudate și astfel se hotărî. Apăsă cu mare atenție minorul de la ușă pentru a vedea dacă este incuiată, dar, spre surprinderea lui, nu era și i se năzări că se deschide singură, chemîndu-l cu bunăvoință să intre, să privească, să acționeze. Cîteva secunde urechile începură să-l fluie; i se pără pe Gim cum trage linii pe niște

— Ce înseamnă toate ăstea ?

Nu înțeleg și-și zicea că știa el ce e un film. Crezu că Gim își rîde de el și acest lucru nu i-l ar fi putut țera, dacă ar fi fost adevărat.

— E un prim plan, actorul filmă din fașă. Atunci cînd intră în cadru și începe a spune că nu e vinovat, se apară că nu din cauza lui a fost omorîtă o tinăra frumoasă.

— Da înțeleg, șopti sergentul, deși nu înțelegă și credea că hirtia cu pricina ascundea cu totul altceva. Luă sticla și bău. După cîteva momente cercetînd biblioteca imensă cu mil și mil de cărți își aminti de povestea cu tramvaiul și reveni asupra ei.

— Deci, un tramvai care nu oprește în centrul orașului. În cazul acesta trebuie neapărat pe-depart conductorul și taxatorul. Un om care vine din provincie și vrea să coboare în centru.

— Cei din provincie nu au pentru ce să coboare în centru, îl contrazise Gim, surzînd ironic.

— Nu ? Se miră sergentul.

— Nu. Bașă-ți bine ideea în cap.

— Asta nu o mai cred.

— Totul e un simbol, și Gim începu să ridice cu indulgență.

Sergentul se gîndi îndelung dacă ce spunea Gim poate fi adevărat sau nu. Cuvîntul „simbol” îl suna străin.

— Simbol, zici ? Dar cînd vine soacră-mea la mine...

teatru

Un animator o trupă, un teatru

Într-un colț de țară, undeva pe malul Dunării, la Brăila, există un inimos colectiv de artiști care nu precupețesc nici un efort pentru a-și face meseria așa cum conștiința și talentul le-o cer. Profund de faptul că au reușit pe scena teatrului superb restaurat, ei nu hotărî să supună unei judecări exigente rodul muncii lor din ultima stagiune și au invitat un grup de oameni de teatru bucureșteni să rora, timp de trei zile, le-au prezentat șapte spectacole, șapte montări de factură diferite. Acest maraton, chiar dacă a ascultat opinii controversate, un lucru a reușit să-l afirme Ilmpe-de : Teatru dramatic „Maria Filotti” are o trupă omogenă. Fapt confirmat și de recentul turneu la București. Tinerii și vîrstnici formează o echipă care s-a raliat cu entuziasm în jurul unui animator de excepție. Constantin Codrescu se află la conducerea teatrului doar de doi ani, dar forța personalității sale s-a impus pentru că are o capacitate deosebită de a însuși optimism și de a propaga conștința. Actor și pedagog, regizor și scenograf, el manifestă predilecție pentru subtile transpuneri scenice, are calitatea de a lucra minulos la caracterizarea personajelor, stăpînește știința exactă a alcătuirii distribuțiilor.

Împreună cu ceilalți doi regizori ai teatrului, Marius Popescu și Gheorghe Mileteanu, vădese o consecventă preocupare pentru valorificarea întregului potențial artistic, dînd posibilitate actorilor să-și etalizeze aptitudinile în partituri mari sau mici, importante sau mai puțin importante. Astfel i-am putut cunoaște și aplauda pe fiecare în parte. O acțiură de temperament cu imprevizibile resurse este Ana Criste. Chiar și rolurile insignifiante Cristian Pirvulescu le compune cu eleganță. Neguros sau hitru, Petre Simionescu convinge ca posibil Moromete, mucalit braconier sau tardiv justițiar. În privire cu scripilorie inteligent, în glas cu inflexiunile sufleteului, dialectician al clipei, Constantin Codrescu poate fi interpret ideal al omului „politico”, dar și exponent exemplar al „violentei” aberante. Ildy Codrescu gravitează cu grație totdauna peastrînd un riguros echilibru între meditație și senzualitate. Cu o fire voluntară, Rodica Mușteanu este o individualitate artistică robustă. Inventiv, Romeo Mușteanu își dramatizează cu parcimonie expansivitatea. Marielena Negru are virtuți de excepțională comediantă capabilă să profundeze disimulării. Gheorghe Moldovan ilustrează mai ales ponderabilitatea în

film

Debuturi

Ceea ce făcea importante debuturile unor Mircea Verolu, Dan Pîta, Mircea Danelluc, Alex. Talos, Stere Gulea era — nu atît calitatea fiecărui rezor în parte, cît sentimentul unității de vederi pe care filmele lor îl transmitea; plutea în aer ceva care trebuia spus și ei veniseră să o facă, convingînd că au o menire pe lumea asta : să exploreze „pelele albe” ale unei geografii cinematografice care, la vremea aceea se baza încă pe intuiții afective de felul celor care, altădată, decretau că pămîntul e plat, sau că soarele se învîrte în jurul pămîntului. Era, dacă ne aducem bine amînte, nu numai convingerea rezorilor, dar și a noastră, a tuturor celorlalți care așteptam ceva de la filmul românesc. Ar trebui să ne aducem amînte de atmosfera de atunci ori de cite ori ne înțrebăm asupra talentului rezorilor noștri pentru că altfel riscăm să ajungem la teoria actor „generații spontanee” aparute prin miracol și nu ne mai rămîne altceva de făcut decît să așteptăm și alte asemenea miracole.

Se fac și astăzi filme — mai multe decît în urmă cu zece ani. Debutanți sint, în ultimii ani, și ei mai mulți

decît altădată. Deosebită între cei de acum și ceilalți este însă că te duci să le vezi filmele fără să aștepți ceva anume de la ei ; și după ce le-ai văzut, să exclami ca tot spectatorul de rînd : „Am te uită ce-a mai scormit și ăsta !...”. Cam așa ceva mi s-a întîmplat la filmele a doi debutanți din ultima vreme : Dan Marcoei și Ioan Cărmăzan. Am văzut **Mulț mai de din e iubirea și Tapinarii** ; sper că am înțelece ce vrea fiecare dintre cei doi rezorizi și încotro a pornit-o ; ceea ce n-am înțeles însă, a fost ce nevoie avem noi de filmele lor. Am așteptat să se întîmple ceva și așteptările mi-au fost confirmate sau infirmate ? Cîstigt vorbind, nu ! Și Dan Marcoei și Ioan Cărmăzan au o cale a lor : unul pragmatic, interesat mai mult de „carnea” filmului, celălalt ocupîndu-se de „sufletul” filmului, folosînd oame-nii și lucrurile ca pe niște exponate într-un muzeu pe care încearcă să le anime cu un puternic suflet liric. S-a vorbit la Ioan Cărmăzan de nu știu ce mitologie și spațiu mitologic, dar am impresia că sînt doar cuvinte mari foloște fără discernămint ; ar trebui să ne lămurim mai întîi ce-i aceea o

„mitologie”, omm apare și cine o creează și abia după aceea să ne lansăm în asemenea afirmații ; nu orice film etnografic este și mitologic ; și chiar mitologic fiind, nu înseamnă neapărat că e un film de calitate ! Dar nu calitatea celor două debuturi intră aici în discuție, cît deznădarea cu care cei doi rezorizi se situează de la început pe poziții extreme ca și cum, într-o aceeași generație nu există între rezorizi decît forțe de respingere și nici măcar una de atracție care să dea filmelor lor un aer comun.

Rămîna convingerea că o cinematografie în care rezorizii iau filmul pe cont propriu, nu poate să emită pretenții ; chiar generația deose care vorbeam la început și-a pierdut între timp unitatea și mai alăturăm încă numele rezorilor ei mai mult din obișnuință, decît din necesitate. Căcele de filme trebuie să-și la din cînd în cînd caruțel de a chema rezorizii tineri să debuteze ; și unora tinerii debutanți confirmă încrederea care li s-a acordat. Dar una e să fi chemat, și alta e să ai chemare. Este distanță dintre mediocritate și talent — dintre caruțul caselor de filme și caruțul unui artist. Nu au Dan Marcoei și Ioan Cărmăzan curaj ? Dacă ar fi să te iei după neapăsarea unuia față de succesul la public și neapăsarea celuilalt față de ceea ce se ascunde sub aparențe, ai putea să crezi că nu ! Dar e un curaj lipsit de răspundere, căruia îi lipsește vocația înfîlțitorilor.

Irina Coroiu

Nicolae Mateescu

— Coboară în centru. Normal. Tu ești omul legii.
— Așa e, strigă sergentul plin de bucurie.
— Pășești și tu o stradă, două, niște străzi pe care nu se întâmplă niciodată nimic. Aș vrea să te văd în locul meu.
— E greu la voi în cinematografie?
— Foarte greu.
— Gim turnă vocea în două cești, ciocniră și le goliră.
— Încearcă să te odihnești, eu am de lucru.
— Dar fata cu care făceai repetiții...?
— A zburat.
— A zburat?
— În alt cub, îl lămurii Gim, văzând nedumerirea de pe fata lui roșcovană și rotundă.

— Tramvaietele nu vor opri niciodată în centrul orașului, vor trece dintr-o extremă în alta. Pentru a ajunge în centru ai nevoie de mașină. Pentru mașină ai nevoie de bani. Bani! Gim oftă și se opri cu ochii la sergentul care dormea cu miștile încrucișate pe burta și capul rezemat de perete. „Asta e un om feroce! Nu se gândește la tramvaiete care nu opresc în centrul orașului.”

Măsură camera dintr-o parte în alta. Auzi mașina oprind. Pe urmă se stînce orice zgomot. Orașul dormea, toți oamenii dormeau în afară de el. Consultă ceasul. Mai erau câteva ore și începea o zi lungă, agitată. Se opri cu ochii pe ceas. „Totul e să-ți oferi singur, atunci când poți, niște mici bucurii. Alții nu ți le oferă fără a plăți și cînd nu poți avea „moneda”, e ca și cum n-ai avea nimic.”

— Tramvaietele nu opresc în centrul orașului! strigă Gim și-l făcu pe sergent să deschidă ochii. Inteleși? Nu poți să pricepe așa ceva nici dacă aș sta să-ți explic o sută de ani.
— Gim se lungi pe dormea cu fața în jos, sergentul se ridică, deschise ușa încet și privi în stradă. Soferul dormea în mașină, strada era pustie. Îl trecu prin cap să-l treacă pe sofer și să-l întrebe care era povestea cu tramvaietele, dar renunță și își ca să-și alunge somnul, dar după ce se convinge că totul e în ordine, că nu se va întâmpla absolut nimic, se reîntoarce și se așază pe același scaun încercînd să închidă ochii dar somnul se depărta. Privi cu atenție camera, apoi toate hirtile de pe masă.

— „Tramvaietele”. Căută să vadă un tramvai desenat de Gim, dar nu era nici unul. Dezamăgit de faptul că nu înțelegea dacă era ceva adevărat din toată povestea, părăsi camera și plecă să se plimbe, să mediteze. După ce străbătuse străzile din împrejurimi, nerezînd să dezlege problema se întoarce; Era ceva misterios care-l atrăgea spre camera lui Gim. Avea senzația că nu se întâmpla ceva și el va fi acuzat de lipsă de vigilență.

— Ce dracu vrei să faci? Întrebă Gim surprins.
— Dă-mi-l înapoi, se rugă sergentul.
— Ești nebun? Ce să-ți dau înapoi?
— Lasă gluma și zimbă sperind să-ți cîștige bunăvoința. Pistolul...
— Începe să urle. Simți cum îl apucă o durere de care nu putea scăpa. Nu stia ce anume ar fi trebuit să facă și felul în care Gim îl privea, îl umplera de spaimă. Gim se plecă cu mina sub pat și după ce bijibii îndelung, reveni în mîna cu o pereche de pantofi. Sergentul trecuse prin momente de teamă cum nu mai întâlnise. Cîteva minute fusese chiar convins că Gim va scoate pistolul și va trage în el. Dar fu dezamăgit cînd văzu pantofii. Intr-un fel sau altul spera să-și ia înapoi instrumentul. Se gândi că Gim putea să trimită soferul să ascundă pistolul și în cazul acesta nu-l putea obliga fără să aște șefii lui și asta însemna...

— Gim încălță pantofii și căută ciocniri, dar nu-l găsi și începu să injure punitiv mina pe telefon.
— Nu i strigă sergentul cu spaimă.
— Ce dracu ai? Întrebă Gim, care tot nu înțelegea ce îl apucase pe sergent deși era clar că ceva nu era în ordine.

— Dă-mi pistolul, nu vreau să auză în pușcărie l aproape că plîngea sergentul.
— Pistolul? Ce ești nebun? Păi de unde să-ți-l dau?
— De unde l-ai ascuns.
— Eu? Se miră Gim așezîndu-se pe marginea mesei și privindu-l din ce în ce mai surprins. Încearcă să priceapă că nu știa nimic de pistolul tău, habar n-am. Nici dacă mi-l făceai cadou și nu-l luam.
— Atunci unde e? scînci sergentul nemălințindu-și nimic.

Dacă Gim nu știa atunci ce se întimplase? — Ți-ai controlat buzunarele? Întrebă Gim. I se făcuse și lui teamă să nu intre în belca. Sergentul duse mina la tocul pistolului. Era gol. Apoi la buzunarul de la piept, la buzunarele pantalonilor și nu era.

Gim îl făcu semn spre centură. Sergentul rămase trîsnit. Îl privea timp fără să-și poată reveni din buimăceală.
— Îeși afară l strigă Gim atît de neașteptat și de tare încît sergentului i se păru că s-a trezit orășul din somn.

Părăsi camera ameit, fără să mai poată judeca. Știa că-l urăște pe Gim de moarte și nu-și putea scoate din cap povestea cu tramvaietele. Cerceta mașina care sta la dispoziția lui Gim și i se păru că soferul știa totul. Scoase pistolul dar în momentul următor simți că cineva e în spatele lui și se întoarce înspăimîntat.
— Pistolul e gol, strigă Gim din pragul de la ușă, rîzînd.
Se cutremură de spaimă.
— Cartușele sînt în buzunarul de la spate, rise soferul.

Sergentul se depărta. Știa ce are de făcut, ori cel puțin așa i se părea. Pînă la colț fu încercat de cele mai cumplite sentimente de teamă. Dintr-un moment în altul se aștepta să audă mașina venind în spatele lui.

Se așază pe treptele unei case și numără cartușele. Erau toate. Oftă adînc și își apăsa palmele cu pumnii. Nu putea să-și mai dea seama dacă totul fusese realitate ori un vis prevestitor de rele; Dar era așa ca și cum ar fi ieșit de la un film de a cărui acțiune încă nu se putea detașa.

gabriel cheroiu

Teiul

Și mi se plîne Teiul
cînd nu poate
să-și mai ridice
floriile picote.

Și de floarea pisăririi
mi se plîne
de viață și de moarte
mi se plîne.

De nufăr triști, înmămuiri
pe ape
și de un dor ce nu-l mai
poate-ncape.

De lacul cel legănat
de aștri,
de toamna unei flori
cu ochi albaștri.

Și de însingurare
mi se plîne,
de vesnicie Teiul
mi se plîne.

Natură moartă

Ce oare-ar mai putea să lege
suprba marmură crescută
în munți de cioplitura mută
a unor degete betege?

Ca-ntr-un grumoz o ghilintină
ciocnind o levit în daltă
și drept răspuns un animal dă
din piatră semne de lumină.

Dar cetuii mai strîns în lunii,
cu toate rînilor deschise,
se răspîndi în ochii și se
pierdu-n noroaiete furtunii.

Marea înfrîiere

Ioan Viteazul Vodă, răstîgnit
pe crucea neingenucherii sale,
chiar fărîmat în două potecile
de ciobul lunii nu s-au fost simțit.

Din izerul Cahului au mers
pînă-n Roscani unde i-au fost și masul,
mărtinzindu-l în grabă pasul,
să hie sol moldav în Univers.

Un plug de orn trage brazdă grea,
iar abuzii de lapte-l împresăură,
cu ochii triști cămile două ară
și crește griul doborît de stea.

Hronic

Vărsată iaste luna — jumătate
în ochii-nlăcrămatelor izvoare,
priebeagul Pătru în Ardeal pogorât
cu urmele de plîns înroate.

Luat-au luiș păscărească mrașoj,
păscar fiind de țară și de neam,
Moldova toată să găti de fram
la ziua de Apostol Pătru Meșoj.

Cu laudă pe dinsul au primit,
păzînd smîntit vaealul nu s'ie,
la Putna a-nlăuri via-de-vie
în poarta Luptătorului Trudit.

A doua tînguire a lui Maciste

Totdeauna ne-au entuziasmat scrierile bune ale altora. De proprietate noastră „contribuții” ne-a fost mereu silă cu atît mai mult cu cît n-am fi dorit să dăm nici un rînd publicității în privința vieții pe care suntem pe punctul de a ne-o pierde. Mai sunt doar patruzeci și opt de ore pînă cînd vom intra în tărîmul eternității și această chinătoare așteptare simțurile sunt mai ascuțite; în fiecare clipă retrîm toate imaginile vieții dinainte și cu toate că luciditatea noastră e maximă, gîndurile care sînt de-a o căt e vagă speranță cad rînd pe rînd ca niște raze amare ce se resorb cu aceeași febrilitate în astrul din care abia izbucniseră. La resemnare totuși nu vom ajunge nici chiar atunci cînd ni se va pune lațul de git. O amintire ne vîndecă acum de orice teamă: „Primeam pămîntul de departe, iar castelul prin care mă plimbam era luminat numai de coada unei comete care pe măsură ce se îndepărta scilicet tot mai tare. Totuși noaptea castelului dura de multă vreme și poate că trecuseră ani și ani de cînd ascultam o melodie atît de lină și de îndepărtată încît mi se părea că o mîna de zeu — plătînd razele unui astru de seară. În marea sălă prin care pășeam neauzît nici de mine insumi, deodată am simțit o atingere, apoi un imbold irezistibil de a mă apropia de locul emiterii acelei melodii. Am străbătut patruzeci de camere, iar în cea de a patruzeci și una am văzut un pian situat în mijlocul încăperii. M-am așezat pe un fotoliu de plătîr. În fața pianului era o clepsidră prin care leșise la suprafață o floare cu o tulpină puternică din care se desfaceau cenuș-mărate ramuri. Nevîzînd pe nimeni în fața pianului mi-am închipuit că demult, foarte demult, cineva a început să cînte la acel pian, iar mai tîrziu trebuind să se ducă în altă parte, muzica a continuat să se producă sau să se nască perpetuu din propria ei amintire. Dar am observat totodată că, deși nu era nici un curent de aer, cîteva ramuri se aplecrau rînd pe rînd pe clape. O floare cînta la pian; și-am rămas uitat cum în același timp tulpina i se îngroșase atît de mult încît clepsidra se sfărîmase, iar coroana florii trecuse dintr-o dată în fața pianului în jurul castelului mi-am dat seama că floarea se înălțase printr-unul din turnurile sale pentru că acela se ridică vîzînd cu ochii plîni cînd nu l s-a mai zărit capătul!”

Potem spune acum că amintirea de mai sus a contribuit mult la modelarea sufletului nostru și la întărirea lui în credința că un bulgăre de pămînt poate fi greier, și o frunză poate fi pasăre. Noi, cînd ne-am îndrăcit undă și ne-am ales clipa, am fostînd pe rînd moțan, tîgru și om, și-am fi putut fi în multe alte chipuri. Știm că distanța de la fințele calne la om e mare, dar depărtarea de la oceanul primordial pînă la om e și mai mare. Ceea ce ne mai rămănea nouă de strădănit era numai recunoașterea că am străbătut. Disprețul omului față de fințele inferioare nu depășește disprețul zeului față de oameni. Și cu toate zidurile înălțate între regnuri, tuturor ipostazelor vieții li s-a inoculat încă de la început visul de a-și transcende condiția. Și cu toate că pare incredibil, noi ne-am studiat din timp-puri memoriale zeul, care este omul, și am reușit să ne apropiem atît de mult de el încît mai urma doar ca el să accepte să cadă zidul dintre noi. Vinovat de eșecul nostru este, nu numai sumbrul domn Still, ci mai cu seamă autorul Aventurilor noastre, Ion-Publicistul. Lui doar avem a-l reproșa că, încurajându-ne de la un folieton la altul prin punerea în seamă noastră a unor fapte de care nu ne credeam în stare, în următorul folieton era obligat de comportarea noastră să recunoască și să scrie, de sigur mult prea mirat, că putem să ne manifestăm cu și mai multă independență și curaj. Astfel s-a întîmplat că n-am mai ființat cu de intențiile sale artistice și, cu de la noi putere, am lărgit nepermissiv imaginea sa despre noi. Acum ni se apropie de noi firșitul, și-aici Maciste am vrea să mă stîm o singură dată în fața lui Ion-Publicistul, pentru ca nu cumva după execuție el să modifice semnificația faptelor noastre. Am dori s-o mai vedem o dată și pe Nora care ne-a încurajat și ne-a pierdut în același timp cu sufletul ei atît de frumos și rafinat de crud. Am dori ca ea să citească aceste rînduri.”

Maciste scria aceste rînduri, Maiorul stătea în spatele său și citea, iar la urmă îl cerea îngăduința de a înmîna ultimele pagini ale Memoriorilor lui Ion-Publicistului. Maciste încuviințase și se înfrîng și ieși pe culoar pentru a plîmbarea de seară.

Gheorghe Pituș

nicolae boghian

Puritatea amară

Ne-ajunge foamea-secata cărnii
ca o mușcă și grea disperare,
ca o pulbere albă incinsă
care inundă cîmpii de sare.

Ne-ascundem într-un cort singuratic
pe un colțur tîns de furtună,
ne amintim puritatea amară
și boncaium pe-a triș-ajii cunună.

Tu te înspăimîntă de plăcere
și tresari și suspini femeiește,
pari orbitor de-odihnită și mîndră
în timp ce lumina încărînește.

Intr-o mușcă și grea disperare
foamea-secata cărnii ne-mbată.
Ca și cum ai fi fost vizitată de inger
tu te bucuri, nerușinată...

Sub scoica de calcar

lată, nimicinia mă stringe
sub scoica de calcar și de neant
din care unduie lăcueri de singe
prevestind Formei tîrim sacrosanct.

Colți sîdeii îmi mușcă din trup
și-orucă hăci pentru tinere fiare
și astfel mă transform în calup
printre alte calupuri cu ghiare.

Să trec în spatele ușii batante
a Universului — și să hulcesc,
împul să moară de vieți galopante,
neantul să ridă funanbulesc...

lată, nimicinia mă stringe
sub scoica de neant și de plîng,
aud frunzișul gîndirii cum plinge
cu fond foșnete nisipurii primar.

Aud galopul pulberii, crud
arîndu-și otrăvuri în mîrunțale,
plînsul materiei îl aud —
și nimicinia mă inconvoale.

Cerbi de ceară

Acum nu mai sint decît rugă
stînsă în templul ar și huiț
peste pietrele infierbintate
și peste praful adînc răscolit.

În urmă ning trădării și ciume
aeri-i ar de-o privește mută,
cu tropote mari vin cerbi de ceară
și-n loc să mă împungă, ei mă sîrăuț.

Camea mea mustește-n noroai,
caroane de regi o-nferează apoi,
mă biciuie greu rășinile morții
osia stelelor so preface în sloi.

Ochii materiei mă lacrimăază
peste urmele tot mai sticloase —
nici-un frunziș nu mă mai respiră,
nici-un mugur nu-mi brăsură în oase.

Nici-nu-mi îngădui vreo înfrîșare,
trupul neacă în hăul celest,
plasma regelă a minții se pierde
în întuiți ca într-un incest.

Acum nu mai sint decît rugă
stînsă în templul ar și huiț —
un ocean cu rîncăni-n nisipuri,
cosmos de ceară, nins și topit.

CONFABULE

Un țaran trece strada

Salonul mare / cu douăsprezece uși / șase pe o parte / șase pe alta / ferestrele erau în față / și una chiar în spate / dar / mare și mereu deschisă / doar era cald / și să fie aer curat / Asta-l cel mai bun medicament / și cel mai leștin / le spusese profesorul trezind graba de la unu la altu / nenorocirea / și se întîmplat marți / douăzeci și unu / lunie / grăbită știe la ce se gîndește / că n-a văzut că-i subredă scîndura / și a căzut / tocmai cînd se grăbea să termine cu treaba pe șantier / și să se ducă la omul ăla acasă / să-l zurgăvească / deci a pierdut și banii / mil de lei / cu ei și-ar fi făcut gîndul / sau poate și-ar fi luat o motoră / să nu mai facă naveta cu trenul / așa zace aici / piciorul îl atrîna de tavan / în jurul mijlocului are un cerc de ghiș / la ceață guler tare și cum să-ți căzui el așa / că doar nu era cine știe ce înaltime / ce să-ți faci însă / fiecare cu neacuzul lui / a căzut / a căzut / acum trage / of / și vrăbile astea / ala grasă / tare zbrîlbită și tare obraznică / reaua / iată cum îl strică pachetul cu mincare adus de femeia lui / praful l-a făcut cu cîciul / îl ciugălește / turbăria / și-ar să fie / și el nu poate să-l facă nimic / nici s-o ușure / nu mai e în stare / ab / Doamne / ce-a ajuns / să-și bată joc de el / om în toată firea / o vrăbile nenorocită / l-auz ce gîrășă e / dar ce / ce-l asta / ce vrea auristia / ce să vrea / vrea să-l strice și porcoala de la capul lui / de pe nopțier / și-a prins bine de coasă / el o pisează / și el / el nu poate să-l apună / nici dă-te mă încoloi / o vrăbile / o vrăbile nenorocită / și lacrimile / se preling pe obraz / lucet / ca mizeria.

Julian Neacșu

Alte rînduri despre rîuri

Urmare din pag. 1

Argeșul, după ce a fost supus și s-a dăruit disciplinai luminii, curge la vale orgoloz de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat. Își lărgeste albia veche rostogolind achiziții și norocos peste pietre aște și ale „captaților” săi, captații care încearcă să-l tulbure voioșia, mîndria și transparența învoco străvezimea izvoarelor și străvechimea abililor părăsite. Și invinurile tînguile îl ajung ca o pedepă parcă mai jos atunci cînd implintindu-se, și pierzindu-se lîncez în simple, Argeșul devine opac și posac, și pierde strălucirea zglobie și sprinteneala.

Și în mustrarea pe care l-o face Argeșul celălalte rîuri prizoniere care-l sporesc făgașul, spîlîndu-l bolovani și mingîlindu-l cu resemnare malurile, reproșul Topologului (nume făcut dacă nu chiar născut să sugereze vîltorii, bolboane și mori) este, poate, cel mai micșorat, mai adînc și mai dureros. Pentru că Topologul a fost deviat, curmat și sugrumat tocmai atunci cînd se înfrîpna subtil, curat și curajos printre stînci și cînd rîul s-a contopa patern cu Topologul. Topologul are acolo un debit măricel dar un curs mai comun, fără măturitate și fără veniminte. Așa că are potrivit ca apa Topologului să treacă și ea acolo, dar încercată, să-l adune ocrotitor și să-l ducă la vale atent și grijuliu. Să-l învețe să legene păstrîrți și stele, să-l deprîndă să susure, să cînte ori să geamă cînd se izbește de stînci pizmașe, să zăbovească

și să clipească din ochiuri de apă desfătat și cuvîncios pe sub punți umblate gales și dezgolit de picioare fecioreline frumoase, să-l deprîndă să întocmească linii chibzuite, dulci ori crotii pezișe, unghiuoase. Altfel zis, să dea contur și personalitate Topologului.

Și tocmai atunci, în clipole și în spațiul acela de apropiere și îmbrățișare caldă, au apărut barajul și canalul de aducție!

Albia veche rămîne o vreme uscată și pustie și cred că sensibilib, dibacele și lăcusitul cîntec de prin părțile locului o să încruteze în legănările ritmurilor sale și boceul albiei goale și mute; o să aște cîntecul mîhnite sau de jale pentru tristetea unduții și fognită a brazilor care o străjuiesc pîrînd acum — fără oglînda apei — podoabă bogată dar degeaba și o să mă vorbească și despre făcîntul mirat al copitel de capră neagră venită să se adapte la cutare ochi ștîit al rîului pe care-l găsește acum uscat și orb...

Dar valeda Topologului nu suportă mult tîna sfidătoare a pietroaielor lenese și tepene și nici ruina malurilor care parăcîrînd în. Are prietoni credincioși, sălțorii — izvoarele și izvoarele lăturănice, pîraiele și toplinele care-și aduc zestrea lor tîmăduitoare, mică dar toată, atît ci e. Și încet, încet se alcătulește plîpîrînd și scîzut un nou fir de apă care șușotește întremător și timid.

Da, dar unde sint vîltorii și morile de altădată? Nu mai sint atîta vîrși viclene, copiii nu mai pot „aminti” apa cu pietricele subțiri și netede, nu se mai pot băga la fund. Iar moara din Cepari a lui nea Cicerone, morarul voios cumecade și „prăfuit” de mîlai, care lua uimul după puțină și nevoia omului și care cîteodată pune stăvilamîrîmînd apă peste maluri astfel ca să putem prînde pești cu mîna prin iarbă, nici moara asta nu mai e! Totuși...

Acum cîțiva ani, deasupra satului meu zburau elicoptere cutremurînd țările. Mierlele, vrăbile, rînducile precum și păsările de curte, de la fantozii cerșurii pînă la fudulul neșioab gîscan, le priveau îngrozite și pitite. (Asta ultim!) Elicopterele azează cu precizie la distanțe rigurose calculate stîlpi triunghiulari care susțin linii de înaltă tensiune. Zăvoalele sint presărate de stîlpi și copii care nu se mai pot băga cu capul la fund și nu mai pot pune vîrși, se călără temători pe ei sau își fac dedesubt „acioanele” de drumuri de arîn și salcie. Casele, bălătuire, drumurile chiar cele lăturănice, spre pătura și ripa lui Crastraveț sint acum luminate electric. În zilele din preajma sărbătorilor, cînd femeile fac curat în casă și pun afară la scurăt macușile, scot la soare și freacă și ecranale televizoarelor, cum al freca și al curăta orice mobilă din odaia bună. Ba unele, mai „molate”, le așază pe palîmure ori pe prispă, le bagă în priză și le pun să meargă: („Ce dacă, la să vedem și așa...”) Poate să vadă dacă mai au „purici”!

Nu știu cită și nu știu dacă vreo undă, vreun val din apa smușă a Topologului vibrează înforat prin firele de înaltă tensiune care liniază cerul de deasupra satului meu.

Dar știu și aș putea spune — așezînd altfel în timp și spațiu cuvintele care dau titlul unei lucrări dramatice cunoscute — că ceva din valeda și jalea albiei rîului s-a intrupat în electricitate și că de asemenea o parte din energia care tresare clipă de clipă în trupul țării dîndu-i viogore și frumusețe coboară și de pe Topolog, „printre munți la vale”.

Nimeni însă nu-i opore
Pe cărări ce-n ierburii pier...
Și-ntr-o multă disperare
De-oftind privește-n zare
Cu ferestrele-de cer.

Mamă, casa te-așteaptă
Gîrbovită-n stil de lemn...
Singură vorbește-n soaptă
Scîrni i-a frînt o treapă
Cu un rîu și straniu semn.

Peste stea și primăvară.
Mărul tău o înflorit.
Se aprind lumini de seară...
Nu-n odoia ta amară
Do se scapără chibrit.

Casa ta intunecată
Cu prețel ce năruiesc
Zi și noapte e vegheată
De-o răchită-nlăcrămată
Și de mărul tău domăst.

Constantin Atomii

plastică

Fantezia și simbolul

Nu am pledat niciodată pentru o autonomie a ilustrației față de text. În multe din cărțile tipărite în ultimele decenii la noi și aiurea ilustrația tipărită. Desigur, este și acesta un mod de a purta mai departe imaginația cititorului prin intermediul expresiei vizuale. Cînd aceasta devine metaforă sau simbol cu capacitate conotativă independentă de o anume „istorie” este inutil să o judecăm altfel decît ca ceea ce este în fapt: rezultatul unei elaborări de forme plastice, plecîndu-se de la un pretext literar disolvat în complexitatea compoziției. Grafica de carte, mai aderență sau mai puțin aderență la un text, este, să nu uităm, grafică și nimic altceva. Dacă opera literară ar dispărea și ar rămîne doar interpretarea ei vizuală, nu am putea în nici un caz să o refacem decît, poate, în intenționalitatea ei, reparcînd în sens in-

vers drumul de la cuvînt la imagine. Mihai Vulcanescu este unul dintre acei artiști care aproape că s-au specializat în autonomizarea ilustrației față de text, fără ca prin aceasta între pretextul literar și imagine să se producă o ruptură definitivă. Formele sale plastice au o capacitate de semnificare ce nu poate fi izolată de cadrul cultural general în care se inscrie opera literară. Izolate de text, ilustrațiile sale prelungec ecurile deci ale unui mare context cultural generator de idei, mituri, simboluri. Vulcanescu și-a exersat mina în acest sens de-a lungul a două decenii și jumătate. Ar fi de remarcă faptul că majoritatea edițiilor ilustrate de el sint cărți de poezie și că prin natura împrejurărilor unele se pretează la improvizări imaginative. Dacă o poezie de Eminescu, Bacovia sau Labiș poate fi vizualizată

cu mai multă ușurință și, deci, cu mai mult respect pentru text, a-l vizualiza pe Argezi, Blaga, Ungaretti, Montale presupune un proces diferit de degajare vizuală a semnificației. De aceea, Vulcanescu a preferat în multe cazuri menținerea doar a unei punți indirecte de legătură cu textul, prin apelul la simboluri ce se încadrează într-o zonă de referință posibilă a acestuia. Cazul cel mai elocvent ni se pare a fi acela prezentat de ilustrațiile sale la Metamorfozele și Arta iubirii ale lui Ovidiu, recent expuse în București. În stilul său fantezist caracteristic, creînd o lume populată de ființe stranii, descinse din legendele antice. Aventurile zeilor sint în imaginile sale aventuri imposibile ale unor oameni transformați în ființe stranii. Erotismul sau dramatismul situațiilor este mereu subliniat de cîteva simboluri recurente, parcă pentru a sublinia o anume înscriere într-o realitate a visului. Fluent și melodos, limbajul graficii lui Vulcanescu incită la reverie și la desprinderea de litera unui text care, nevizualizat, poate rămîne o banală poveste fără sens pentru cine nu o poate vedea dincolo de litere.

Grigore Arbore

muzică

Panoramic XX

Principala trăsătură repertorială în recitalul mezosopranei Steliana Calos a fost diversitatea stilistică, delimitările survenind aici atît față de concertele similare în intenție, monotonă însă în înfăptuire prin preluarea reiterată a unor piese din aceeași arie compozitivă cit și față de programări a căror exagerată resfirare cronologică „dezlegă” primejdios concertul. Protagonista serii, bucurîndu-se de muzicala susținere a pianistului Mihai Virtosu, este posesoarea a unel voci frumoase timbrate îngăduindu-i fie o traducere intens-expresivă, ardentă a cantilenelor (ca în 7 cancionos populares espagnoles de M. de Falla), fie o interpretare cu finețe de filigran sonor (în Due liriche di Saffo de Goffredo Petrassi și Rencuval — Trei fragmente din Cîntecul lui Roland de Luigi Dallapiccola), fie susțineră plină, în încheierea programului, a unui fragment de partitură dramatică — scena Sînului din Oedip — la încandescenta confruntări presupuse de libret (interesant apăr faptul că, aici, încandescenta se potențează, prin contrast, prin includerea unor nuanțe glaciare, a unor sonorități de o duritate dărecum minerală) Muzică de

lanță din Cvarietul nr. 3 cu voce de Anatól Vieru, realizat în concert cu participarea cvarietului „Serioso”, este o partitură de sportivă puritate sonoră. Dincolo de defășurările necesive ale corzilor și vocii, din suma lor pe verticală, din adunarea lor în timp, rezultă un conglomerat sonor amorf ci o muzică coerentă structurată, egală sîe însăși pe largi distanțe. Transpare de aici o simplitate de colind, evocat nu în substanța melodică ci în fenomenologia sonorității lor, în amîndouă părțile, de aceeași cucuitorie simplitate. Memento pentru voce, percuție și bandă magnetice de Adrian Iorgulescu cu versuri de Garcia Lorca (amintim aici remarcabila contribuție, de rafinament timbral, a percuționistului Candid Popescu) creează o lume sonoră agitată în aparență, argumente favorabile, vizibile fiind dispunerea în dialog a vocii (cu ea însăși, înregistrată pe bandă), izbucnirile melodice sau ruperile de ritm ale percuției, argumentele nefavorabile însumînd puținătatea mijloacelor expresive, recursul obstinat la mereu aceleași procedee, minor schimbate de fiecare dată, în același timp altfel și recognoscibile totodată.

Viorel Crețu

ION AGĂRBICEANU

IV. Demonism și eros (3)

O povestire de iubire stăpînită de același demonism este și Comara. De data aceasta însă purtătorul agentului magic este personajul masculin, tânărul paze de vîite Ionu Bodii...

O istorie în imagini a literaturii române contemporane

Văzută de Ion Cucu

Inaugurarea unui salon al cărții la începutul anilor '70. Printre participanți: Cristofor Simionescu, Vasile Nicolescu, Dumitru Popescu, Mihaela Gheorghiu, Ion Dodu Bălan, Zaharia Stancu

Ion Brad citește în „Cartea zodiilor” Ionichie Olteanu mereu cu gândul la Esenin

„Faust”-ul lui Ștefan Aug. Doinaș

Oricum cultura se măsoară și își măsoară originalitatea, dincolo de ceea ce propune ca specific factorilor creativi...

Marian Mincu

Cenaclul de poezie NUMELE POETULUI. Vineri, 1 Iulie a.c., ora 17.00 la sediul redacției revistei „Luceafărul”...

Manifestare Caragiale

Joi 9 Iunie a avut loc la Ploiești și în județul Dimbovița o manifestare comemorativă ocazională de împlinirea a 71 ani de la moartea lui I.L. Caragiale...

Secretul doamnei de zăpadă (II)

Doamna de zăpadă... Mi-am reprimat curiozitatea, desi, mînturise, vestea mă șocase și pictorul sesizase surprinzerea mea mascată...

(continuare în numărul viitor)

Mirecea Micu

P.S. Semnalează cititorilor un remarcabil roman semnat de Stelian Gruiă, intitulat sugestiv „Călugăr negru” și apărut la Editura Cartea Românească.

PERECHEA

Urmare din pag. 1

cu care își îndeplineau obligațiile de serviciu, fără a bănuți că viața lor comună va fi în curînd supusă unui primejdios încercare...

giale, ne amintim că o eclipsă cu totul pasageră a amicitiei protagoniștilor o produsea jocul dragostei și al împlinirii... „Lache era inamovibil și își făcea curtea în mahalaua depărtată a mînturii sale, însoțit de Mache, Persoana din gresă, desigur încercușă pe patere pentru asta. Imprudenta, la bifletul anonim al unuia, raspunde celui alt (...)

„O epocă văzută de trei contemporani”

Sub acest generic Muzeul Literaturii Române deschide o expoziție în care propune să publice modul în care A.I. Văduțiu, Barbu Delavrancea și Duhul Zamfirescu s-au implicat prin creație sau altitudine civică...

Concursul de creație „Poni Luceafărul...”

Deliberând în ziua de 14 Iunie 1983 asupra creării unei reviste literare, s-a hotărât să se organizeze un concurs literar, intitulat „Poni Luceafărul...”...

Nicolae Ciobanu

